

บทนำ ความประทับใจแรกพบ

เมื่อการ 'ชดใช้' สำหรับเขา...
ต้องแลกด้วย 'ร่างกาย' และ 'หัวใจ' ของเธอ

"อะไรกันยายนี่ นี่แกจะกลับแล้วหรือ!"

เพื่อนในกลุ่มถามอย่างขี้ใจเมื่อ 'ยายนี่' หรือ 'นีนารธา' ออกปากจะขอกลับบ้านก่อนทั้งๆ ที่เพิ่งเข้ามาในผับสุดหรูได้ไม่ถึงชั่วโมงและพวกเธอยังไม่ทันได้เริ่มสนุกกันเลยด้วยซ้ำ

"เรามาดลองสอบเสร็จนะ เรียนจบแล้วก็ต้องแยกย้ายไปทำงานกว่าจะรวมตัวกันอีกก็วันรับปริญญาโน่น แล้ววันนั้นแต่ละคนก็คงไปฉลองกับญาติพี่น้องจนไม่มีเวลามาปาร์ตี้กันหรอก"

"จริงที่สุด แล้วแกอะเพิ่งเคยมาเที่ยวกลางคืนครั้งแรกจะหนักกลับแล้วหรือ"

"นั่นสิ! พวกเราอุตส่าห์ลากแกมาด้วยนะ"

"แต่พี่สิโทรมาบอกว่าจะมาถึงแล้วอะ อีกอย่างเราก็ไม่ได้บอกคุณพ่อไว้ด้วย"

นীরนาราขอความเห็นใจจากเพื่อนเสียงอ่อนเสียงหวาน แล้วทำหน้าตาน่าสงสารจนเพื่อนกลอกตามองบนไปตามๆ กัน ลองมาไม่ว่าไรไม่มีใครกล้าโกรธและใจร้ายกับเธอได้สักคน

"พ่อแก่ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ สักหน่อย ท่านไม่มีทางรู้หรอก่อน"

"นี่! อย่าไปว่ายายนี่มันเลย พวกแกก็รู้ว่าพ่อยายนี่หวังลูกสาวจะตาย" เพื่อนอีกคนช่วยพูดเมื่อเห็นนীরนาราลำบากใจจริงๆ "ปล่อยให้มันกลับไปเถอะ อยู่ต่อเตี้ยมันก็แอบไปนั่งหลับ"

"เออๆ กลับก็กลับ ไว้มาสนุกกันคราวหน้าก็ได้ แล้วพี่จีจะมารับเกที่นี้เลยหรือเปล่า"

"เราให้พี่จีมารอรับที่หน้าอัศราทาวเวอร์ จะได้ไม่ต้องวณรณะะ" นীরนาราตอบเพื่อน ใบหน้าอ่อนหวานยิ้มแย้มเมื่อเห็นว่าเพื่อนอนุญาตให้กลับบ้านได้ และทุกคนจะไม่ถือโทษโกรธเธอที่หนีกลับก่อน

"จะให้ออกไปส่งมัย" เพื่อนๆ ถามอย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร พวกแกสนุกกันต่อเถอะ ไว้เจอกันใหม่นะ"

หญิงสาวบอกลาทุกคนแล้วเดินออกจากผับหรุที่กำลังเปิดเพลงร็อนแรง เร่งเร้าให้ทุกคนลุกขึ้นवादลวดลายกันอย่างสนุกสนาน เพื่อนในกลุ่มเห็นว่านীরนารายังไม่เมา อีกทั้งพวกเธอก็รู้จัก 'พี่จี' หรือ 'จिरพนธ์' คนรักของนীরนาราเป็นอย่างดี ถ้าเขาขับรถมารับถึงที่นี่ก็คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

นীরนาราออกจากอัศราคลับแล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นล็อบบี้เพราะผับนี้อยู่ในชั้นใต้ดินของตึกอัศราทาวเวอร์ซึ่งเป็นเสมือนดินแดนสำหรับนักแสวงหาความสุขแบบครบวงจร มีทั้งร้านอาหารหรูหราอย่างอัศราเรสเตอรองด์ ร้านอาหารทั่วไป โรงแรม ห้างสรรพสินค้า โรงหนัง ร้านเสริมสวยและอีกมากมาย พอขึ้นมาถึงชั้นล็อบบี้นীরนาราก็เดินออกมาจากลิฟต์ แต่หญิงสาวไม่ทันสังเกตว่าขณะขึ้นลิฟต์มากับผู้ชายคนหนึ่งนั้น...สายตาเขาเฝ้ามองเธอตลอดเวลา

"ขอโทษนะครับ"

ผู้ชายคนนั้นเดินมาตักหน้าเธอไว้ก่อนที่เธอจะออกจากอัศราทาวเวอร์ไปรอจิริพนธ์ที่ถนนด้านหน้า

"คะ?"

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความสงสัย เธอเห็นว่าท่าทางเขาดูเป็นคนมีฐานะและการศึกษา อาจจะเป็นนักท่องเที่ยวหรือคนที่มาพักในโรงแรม และกำลังต้องการความช่วยเหลือ

แต่แล้วเธอก็ต้องตกใจเมื่อเขาเอื้อมมือมาจับข้อมือเธอเอาไว้

"ปล่อยนะคะ นี่คุณมาจับแขนฉันทำไม!"

"ผมสนใจคุณ เราไปต่อดูด้วยกันมั้ยครับ"

"ไม่ค่ะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ค่ะ!"

นীরนาราปฏิเสธเสียงสั้นขณะพยายามสลัดข้อมือออกจากมือของอีกฝ่าย ยิ่งเมื่อถูกรั้งเข้าไปใกล้ๆ เธอก็ยิ่งได้กลิ่นเหงื่อแรงขึ้นและยิ่งทำให้หวาดกลัวเข้าไปใหญ่ ที่เขากล้าทำเรื่องอุกอากับเธอคงเพราะกำลังเมาจนขาดสติเป็นแน่ แต่เธอไม่คิดเลยว่าในสถานที่หรูหราเช่นนี้จะมีคนกักขฬะอย่างเขาด้วย

"ฉันไม่ไปกับคุณนะคะ ปล่อยเดี๋ยวนี้!"

"อย่าเล่นตัวนักเลย มาโรงแรมคนเดียวแบบนี้ไม่ใช่เพราะมาหาลูกค้าหรือไง"

"ฉันมาเที่ยวกับเพื่อนและกำลังจะกลับ ไม่ได้มาโรงแรม"

"นั่นหรอ ผมนึกว่าคุณมาหาลูกค้าในฝันแล้วก็คงขึ้นโรงแรมเลย นี่คุณก็ยังไม่ได้ลูกค้า ผมอุตส่าห์เสนอตัวเป็นลูกค้าให้ คุณไม่ชอบหรือใจจะได้ไม่ต้องไปเหนื่อยหาจากที่อื่นอีก"

"ไอ้บ้า! ความคิดสกปรก! หยาบคายที่สุด!"

นীরนาราตวาด แต่เมื่อเห็นว่าการพยายามดิ้นรนขัดขืนไม่ได้ผลเธอก็

หาทางเอาตัวรอดด้วยการตะโกนขอความช่วยเหลือ ทันใดนั้นเอง! ผู้ชาย กักขฬะได้ถูกใครคนหนึ่งกระชากออกไปอย่างรวดเร็ว เขาปล่อยมือจาก นีรนาราที่กำลังดิ้นรนหนีอย่างกะทันหันและทำให้เธอเสียหลักล้มลงไปที่อื่น

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่า" ใครคนนั้นรีบเข้ามาช่วยเมื่อเห็นเธอล้ม
"ระวังค่ะ!"

นีรนาราตะโกนบอกเมื่อผู้ชายที่ลวนลามเธอพุ่งเข้ามาหมายจะทำร้าย ชายหนุ่ม ไวกว่าความคิด! เขาหันกลับไปอย่างรวดเร็วก่อนจะใช้มือหนึ่ง รับหมัดเอาไว้แล้วสวนกลับไปด้วยหมัดจนอีกฝ่ายเซถอยไปหลายก้าว หมอนั้นเห็นว่าตัวเองคงสู้ไม่ได้จึงรีบหนีไปก่อนที่จะถูกต่อยซ้ำ

"คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่า" ร่างสูงหันกลับมาถามเธอด้วยความเป็นห่วง
"ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้เป็นอะไร" เธอตอบทั้งๆ ที่รู้สึกเจ็บข้อเท้า
"รองเท้าส้นสูงคุณหัก จะไม่เป็นไรได้ไง"

หญิงสาวก้มมองเท้าตัวเองแล้วพูดไม่ออกไปสามวินาที เธอเพิ่งรู้ เหมือนกันว่าส้นรองเท้าหักไปข้างหนึ่ง เพราะก่อนหน้านั้นมันแค่ตกใจที่ ถูกลวนลามแถมยังเห็นเขาต่อยกับผู้ชายคนนั้นอีก

ชายหนุ่มไม่พูดอะไรต่อแต่เข้ามาช่วยพยุงนีรนาราแล้วพาเธอไปหา ที่นั่งพัก วินาทีนั้นหญิงสาวเม้มริมฝีปากเบาๆ ด้วยความกดดันอย่าง บอกไม่ถูก หากเธอเผชิญหน้ากับผู้ชายทั่วไปเธอก็ไม่รู้สิคะประหม่าหรือ กอดตันเท่าไร แต่ผู้ชายคนนี้...เขาดูดีมากจนเหมือนไม่ใช่คนธรรมดา

ถ้าบอกว่าเขาเป็นเทพบุตรจำแลงกายมาเธอก็คงเชื่อ!

นีรนาราลอบมองชายหนุ่มเงียบๆ เขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ม จนเกือบเป็นสีดำปลดกระดุมสองเม็ดบนกับกางเกงยีนสีเข้มพองๆ กัน มีใบหน้าหล่อเหลาคอนไปทางตะวันตกทำให้เธอเดาว่าเขาน่าจะเป็นพวก ลูกครึ่ง ผิวสีแทน จมูกโตเป็นสันสวย ริมฝีปากหยุกได้รูป คิ้วเข้ม

เรือนผมตกดำหยักศกเล็กน้อยแต่ถูกเซตขึ้นเปิดเผยเครื่องหน้าจนส่งให้เขา
ดูดียิ่งขึ้นเป็นเท่าตัว แต่สิ่งที่ทำให้เขาดูมีเสน่ห์จนสามารถสะกดสายตา
ทุกคนที่พบเห็นได้น่าจะเป็นดวงตาสีฟ้าเหมือนสีน้ำทะเลที่ทั้งสวย น่าค้นหา
และคมกริบบาดใจ

อีกทั้งเขายังมีขนตาที่หนากว่าผู้ชายทั่วไป ดวงตาของเขาจึงยิ่งน่ามอง
ขึ้นไปอีก

ชายหนุ่มไว้หนวดบางๆ เหมือนพวงนายแบบตะวันตกหรือพวกพระเอก
ในหนังมาเฟียที่เธอเคยดู ถ้าเขาไม่ได้เข้ามาช่วยเหลือเธอ นีรนาราคงไม่กล้า
เข้าใกล้เขา เพราะถึงเขาจะหล่อเหลาและดูดีมากแค่ไหน แต่ภาพลักษณ์
เขาก็ดูน่าเกรงขาม มีอำนาจ และน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

รูปร่างของเขาก็จัดได้ว่าดูดีมาก...มากจนเหมือนพวงนายแบบสากล
เลยทีเดียว

ไหล่ของเขากว้างและดูแข็งแรงเหมือนพร้อมจะปกป้องคนอื่นเสมอ
ช่วงแขนและช่วงขายาวกำลังดี บุคลิกสง่างามทุกย่างก้าว ยิ่งเมื่อรวมกับส่วนสูง
ที่น่าจะเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ยิ่งทำให้ผู้หญิงที่สูงแค່ร้อยหกสิบ
เซนติเมตรอย่างเธอรู้สึกเหมือนตัวเองตัวเล็กลงอย่างถนัดตา

"อย่างนะคะ" นีรนาราตึงสติกลับมาอีกครั้งตอนที่เห็นร่างสูงนั่งคุกเข่า
ลงข้างหน้าเธอ หญิงสาวรีบห้ามเขาไว้ด้วยความเกรงใจ "ฉันถอดเองได้คะ
คุณมาช่วยฉันไว้จนเกือบจะเจ็บตัวเพราะฉันก็นับว่าเป็นบุญคุณมากแล้วนะคะ
อย่าใจดีกับฉันมากไปจนทำให้ฉันรู้สึกผิดเลยคะ"

"ก็ได้ครับ"

ชายหนุ่มยัดตัวขึ้นแล้วกลับมานั่งลงบนโซฟาข้างๆ กันตามเดิม
นีรนาราก็มองถอดรองเท้าส้นสูงออกทั้งสองข้าง ข้อเท้าข้างหนึ่งแดงเล็กน้อย
แต่ตอนนี้อาการเจ็บเริ่มดีขึ้นแล้ว

"เจ็บข้อเท้ามั๊ย"

"โชคดีที่ไม่เจ็บมากค่ะ"

ดวงตาคมกริบคู่นี้ยังคงมองข้อเท้าเธอด้วยความเป็นห่วงก่อนจะสำรวจไปรอบๆ

"คุณมาคนเดียวเหรอ"

"ฉันมากับเพื่อนค่ะ แต่เพื่อนยังสนุกกันอยู่ในผับ ฉันก็เลยขอลับก่อน เพราะไม่ได้บอกคุณพ่อเอาไว้" นีรนาราตอบพร้อมรอยยิ้ม เมื่อครู่นี้เขาคงพยายามมองหาว่าเธอมากับใคร

"หนีเที่ยวเหรอเนี่ย"

"ไม่ใช่ค่ะ ฉันกับเพื่อนแค่มาฉลองเรียนจบ"

"ครับ"

ใบหน้าหล่อเหลาที่ตอนแรกนั่งขมิ้นจนน่ากลัวมีรอยยิ้มขึ้นจนนีรนาราเผลอมองแล้วหัวใจเต้นแรงอย่างไม่รู้ตัว เวลาเขาไม่ยิ้มก็นับว่าหล่อมากแล้ว แต่เวลาเขายิ้มยิ่งดูดีมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

"คุณขำฉันเหรอคะ"

"เปล่าครับ"

แม้ปากบอกว่าเปล่าแต่ชายหนุ่มยังไม่หยุดยิ้มจนนีรนารา รู้สึกว่าเขาคงมองเธอเป็นเด็กน้อย เมื่อนั่งพักจนอาการเจ็บข้อเท้าทุเลาลงมากแล้ว เธอจึงก้มลงหยิบรองเท้า แต่เขาก็คว้ามันตัดหน้าเธอไปเสียก่อน แล้วเขาก็ทำท่าเหมือนจะหักส้นรองเท้าอีกข้างของเธอด้วย

"คุณจะทำอะไรคะ"

"หักส้นรองเท้าให้คุณไง พอสวมแล้วจะได้เดินสบาย"

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะกลับแล้ว เดินเท้าเปล่าไปขึ้นรถก็ได้" นีรนารารีบออกปากห้ามแล้วฉวยรองเท้ามาจากมือเขาก่อนจะยิ้มให้เพราะรู้ว่าเขาคงเป็นห่วงและหวังดีกับเธอจริงๆ "เดินไม่ไกลเท่าไรหรอกค่ะ ขึ้นคุณหักส้นรองเท้าอีกข้าง ฉันก็ต้องเสียเงินค่าซ่อมเพิ่มอีกนะสิคะ"

"แน่ใจนะว่าจะเดินเท้าเปล่า"

"แน่ใจค่ะ สบายมาก"

ขณะนั้นโทรศัพท์ในกระเป๋าถือของนীরนาราดังขึ้นพอดี เธอรู้ว่าเป็น จิรพนธ์โทรมา และตอนนี้เขาก็คงขับรถมารอเธอด้านหน้าอาคารทาวเวอร์แล้ว หญิงสาวจึงรีบลุกขึ้นบอกลา

"ฉันต้องไปแล้วค่ะ ขอขอบคุณคุณมากนะคะที่เข้ามาช่วยฉัน"

"แล้วคุณจะทำยังไง"

"มีคนที่มารับฉันที่หน้าตึกนะคะ ใกล้แค่นี้เอง ฉันเดินเท้าเปล่าไปเองได้ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ"

นীরนารายิ้มให้คนตัวสูงก่อนจะรีบเดินออกไปเพราะกลัวจิรพนธ์ จะรอนาน ชายหนุ่มได้แต่มองตามหลังเธอแล้วยิ้มบางๆ เพียงไม่กี่นาที ที่ได้คุยกันเขาก็รับรู้ได้ว่าเธอเป็นคนมองโลกในแง่ดี คิดบวก และรอยยิ้ม หวานๆ นั้นก็ทำให้เขาประทับใจจนนึกเสียดายที่ยังไม่ได้รู้จักแม่กระทั่ง ชื่อของเธอ...

เกาะมันตรา* ประเทศไทย

"อีกสองวันก็น่าจะกลับแล้วค่ะ พี่ไม่ต้องตามมาหรอก ว่างเมื่อไหร่ เราค่อยมาเที่ยวกันก็ได้" นীরนารายิ้มขึ้นเมื่อได้ยินจิรพนธ์บ่นคิดถึงเธอ ยาวเหยียดและถามถึงวันกลับ เพราะถ้ามากเกินสามวันเขาจะลางาน มาหาเธอจริงๆ "พี่จะไปทำงานต่อเถอะค่ะ ไว้ตอนเย็นๆ นี้นะโทรหานะคะ"

นীরนาราเก็บโทรศัพท์มือถือถือลงกระเป๋าผ้าสะพายข้างสีขาวใบเล็กก่อนจะ เดินเล่นบนชายหาดในยามเย็นและชื่นชมท้องทะเลที่ได้ชื่อว่างดงามที่สุด อีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย

พอนึกขึ้นได้ว่าน่าจะถ่ายรูปไปอวดจิรพนธ์สักหน่อยเพราะอีกฝ่าย

* เป็นเกาะที่ไม่มีอยู่จริง แต่งขึ้นสำหรับนิยายเรื่องนี้เท่านั้น

ยังไม่เคยมาที่นี่เลย หญิงสาวก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้งแล้วรีบเก็บภาพบรรยากาศรอบๆ ตัวทันที

และตัวเธอเองก็เพิ่งเคยมาเยือนเกาะแห่งนี้เป็นครั้งแรก...

'นพนันท์' บิดาของเธอทำงานที่เกาะมันตราแห่งนี้ตั้งแต่บั้นเกะมีเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ไม่กี่หมู่บ้านจนตอนนี้เจริญขึ้นมา นักท่องเที่ยวแวะเวียนมาไม่ขาดสาย และได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้านจนกลายเป็นเมืองที่เจริญทัดเทียมจังหวัดใหญ่ๆ ที่ดินราคาสูงขึ้นมากกว่าสิบเท่า มีนักธุรกิจเข้ามาลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากมาย ถึงกระนั้นสถานที่สำคัญต่างๆ ก็ยังคงความเป็นธรรมชาติที่งดงามไว้

ในขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับการชมธรรมชาติอยู่นั้นมีลมพัดมาวูบหนึ่งหอบเอาผ้าคลุมไหล่สีขาวบางๆ ของนীরนาราปลิวออกไป เธอพยายามจะคว้ามันเอาไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

หญิงสาวไม่รู้ว่าจะเสียใจหรือดีใจกันแน่เมื่อผ้าคลุมไหล่ของเธอไม่ได้ถูกลมหอบลงทะเลหรือหล่นลงพื้นจนมันเปื้อนทราย แต่กลับปลิวไปปิดหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งแทน!

นীরนาราลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะแสดงตัวเป็นเจ้าของผ้าผืนนั้นแล้วขอมันคืนจากคนตัวสูง หรือเดินหนีไปเพื่อหลบเลี่ยงความอาย แต่เธอยังไม่ทันได้ตัดสินใจเขาก็ดึงผ้าผืนนั้นออกจากใบหน้า

ดวงตาคมกริบสีฟ้ามองตรงมาที่นীরนารา ดวงตาคู่นั้นบอกชัดว่าเขาคงรู้แล้วว่าเธอคือเจ้าของผ้าผืนนั้น แน่ละ! ในเมื่อตอนนี้...นอกจากเขาแล้วก็มีแค่เธอที่ยืนอยู่ตรงนี้

หญิงสาวยืนนิ่งเมื่อได้เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย แม้จะเจอเขาครั้งแรกและครั้งเดียวเมื่อหลายเดือนก่อนแต่เธอกลับจดจำใบหน้าของเขาได้อย่างชัดเจน นীরนาราไม่คิดเลยว่าจะเจอเขาอีกครั้ง

ความทรงจำที่เคยพบกันครั้งแรกหวนย้อนเข้ามาในความคิด ตอนนั้น

เธอประทับใจในความมีน้ำใจของเขามาก เพราะนอกจากจะเป็นคนรุ่มงามแล้วจิตใจเขายังดีงามไม่แพ้รูปร่างหน้าตาเลย

"ขอบคุณหรือเปล่าครับ"

"อ้อ...ใช่ค่ะ" หญิงสาวตั้งสติกลับคืนมาแล้วยิ้มด้วยความชัดเจนและอับอายในเวลาเดียวกัน "ต้องขอโทษด้วยนะคะ พอดีเมื่อกี้ลมมันพัดแรงไปหน่อยนะคะ ฉันท้องก็ไมทันระวังด้วย"

"ไม่เป็นไรครับ"

ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาเธอและส่งผ้าผืนนั้นคืนให้

"ขอบคุณนะคะ" นีรนารารับผ้ามาคลุมไหล่เอาไว้ เพราะเธอสวมเพียงแม็กชีเดรสสายเดี่ยวสีหวานลายดอกไม้เล็กๆ เนื้อผ้าบางเบา เวลาลมพัดมาแรงๆ จึงทำให้รู้สึกหนาว

"ไม่อยากจะเชื่อเลยนะคะว่าเราจะได้เจอกันอีกครั้ง" ชายหนุ่มชวนคุยนั้นทำให้นีรนาราแปลกใจไม่น้อยที่เขาจำเธอได้เช่นกัน "คุณเพิ่งเคยมาเที่ยวหรือ ผมไม่เคยเห็นคุณที่นี่มาก่อนเลย"

"ใช่ค่ะ เอ...แต่ตามแบบนี้แสดงว่าคุณเป็นคนที่นี่หรือคะ"

"ผมทำงานที่นี่ครับ แล้วคุณ...เอ่อ..."

"นีรนาราค่ะ แต่เรียกนี่เนี่ยๆ ดีกว่านะคะ"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ...นี่น"

ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองตรงมาที่นีรนาราอย่างจริงจังจนทำให้เธอรู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก สายตาเขามีเสน่ห์และทรงอิทธิพลกับความรู้สึกจนเหมือนจะดูดกลืนเธอให้หายเข้าไปในนั้น

หญิงสาวไม่เคยพบเจอสายตาใครที่มีพลังรุนแรงขนาดนี้มาก่อนเลย

"นี่น! มาเดินเล่นแถวนี้ทำไมไม่บอกพ่อก่อน"

เสียงใครคนหนึ่งชัดขึ้น นีรนาราละสายตาจากเขาแล้วหันไปยิ้มให้กับคนที่กำลังเดินมา

"ขอโทษคะคุณพ่อ"

หญิงสาวยิ้มหวานประจบเอาใจเพราะกลัวจะถูกนพนันท์ดู กว่าเธอจะขอมาเที่ยวที่เกาะมันตราได้ไม่ใช่ง่ายๆ นี่ถ้าเธอไม่ให้เหตุผลว่าจะรับปริญญาในอาทิตย์หน้าและจะเริ่มทำงานอย่างจริงจังแล้ว เธอจึงอยากมาพักผ่อนที่นี่และอยากมาดูว่าท่านมีความเป็นอยู่ยังไง...ท่านก็คงไม่ยอมให้มา

นพนันท์ห้วงเธอมาก คนที่ใกล้ชิดเธอรับรู้เรื่องนี้ทั้งนั้น

แม้ท่านจะทำงานบนเกาะนี้แต่ก็ไม่มีเวลาดูแลเธออย่างใกล้ชิดจึงไม่อยากให้มา เพราะที่นี่มีนักท่องเที่ยวหลายประเภท ท่านกลัวว่าเธอจะถูกล่อลวงต่างๆ ที่เธอโตเป็นผู้ใหญ่และเรียนจบแล้ว

"ตอนแรกนี่น่าจะออกมาเดินยืดเส้นยืดสายแป๊บเดียว แต่เห็นทะเลสวยมาก นี่ก็เลยถ่ายรูปเล่นจนเพลินเลย" นีรนาราแก้ตัวด้วยรอยยิ้มอ่อน "คุณพ่ออย่าโกรธนี่นะคะ"

ก่อนหน้านีรนาราหนีเล่นอยู่ในห้องพักของนพนันท์เพื่อรอท่านเลิกงาน ท่านบอกว่าจะมารับเธอไปเที่ยวแล้วพาไปทานอาหารต่อ เธอเห็นว่าชายหาดอยู่ไม่ไกลจากห้องพักก็เลยออกมาเดินเล่น ท่านคงกลับมาที่ห้องแล้วไม่เจอเธอก็เลยเป็นห่วงจึงรีบออกมาตามต่างๆ ที่แถวนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด

"โลกกลมจังเลยนะครับ"

"คะ?"

นีรนาราหันกลับไปสนใจชายหนุ่มที่เกือบจะถูกกลืนไปแล้วว่ายืนอยู่ที่นั่นด้วย แต่คำว่า 'โลกกลม' ทำให้เธอสงสัยว่าเขากำลังหมายความว่ายังไง หรือว่าเขารู้จักกับนพนันท์มาก่อน

"เอ่อ...นี่คุณ 'มาร์คัส' เจ้านายของพ่อเอง" นพนันท์แนะนำแล้วยิ้มให้กับผู้เป็นเจ้านายอย่างสุภาพ "คุณมาร์คัสเป็นเจ้าของมันตรากาลิโน"

และธุรกิจอีกหลายอย่างบนเกาะนี้"

"คือ...นี่ขอโทษด้วยนะคะ นี่ไม่รู้มาก่อนเลย"

นীরนารีนขอโทษขอโพยมาร์คัสเหมือนเธอทำอะไรผิดไป หญิงสาวจำได้ว่านพพันธ์เคยเล่าเรื่อง 'เจ้านาย' ของท่านให้เธอฟังว่าเขาคือคนเก่ง น่าชื่นชม และเป็นเจ้านายที่ดีมาก แต่ไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียดว่าเป็นใคร อายุเท่าไร และเธอเองก็ไม่ได้ซักไซ้เพราะปกติท่านจะทำงานอยู่ที่เกาะมันตรา ส่วนเธออยู่กรุงเทพฯ โดยมีแม่บ้านที่อยู่ด้วยกันมานานนับสิบปีอย่าง 'กมล' คอยดูแล นานๆ ท่านจะกลับบ้านสักครั้ง เธอก็เลยไม่อยากจะถามเรื่องงานให้ท่านเครียด...เธอคาดไม่ถึงว่าเจ้านายของท่านจะยังหนุ่มแน่นอยู่เลย

"ลูกสาวผมทำอะไรน่าอายหรือเปล่าครับคุณมาร์คัส"

"ไม่เลยสักนิดครับ นี้น่ารักมาก"

มาร์คัสยิ้มบางๆ ที่เขาได้ชื่อว่าเป็นเสื่อยิ้มยาก สายตาคมกริบยังมองลูกสาวของนพพันธ์โดยไม่ละไปไหน ชายหนุ่มรับรู้มานานแล้วว่า นพพันธ์มีลูกสาวอยู่คนหนึ่ง แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจถามถึง เพราะเขาไม่คิดว่าลูกสาวของนพพันธ์จะทั้งน่ารัก อ่อนหวาน สดใส และมีเสน่ห์มากขนาดนี้

นীরนารามีผมยาวหนาสีดำสลวยจรดบั้นเอว ใบหน้ารูปไข่อ่อนหวาน เครื่องหน้าหมดจดลงตัว ทั้งดวงตากลมโตสีดำขลับหวานซึ่ง แพนตาองอนยาว เรียวคิ้วโก่งงาม จมูกโด่งรึ้น และริมฝีปากรูปกระจับอิมเต็มสีแดงระเรื่อหน้าสัมผัส...เธอดงามราวกับนางในวรรณคดี

วินาทีแรกที่มาร์คัสรับรู้ว่าการนาราคือลูกสาวของนพพันธ์เขาก็หงุดหงิดใจไม่น้อย แต่ 'เล่ห์เหลี่ยม' ที่ฝังอยู่ในสายเลือดทำให้เขารู้สึกดีในวินาทีต่อมา เพราะเขาพอใจในตัวนীরนาราตั้งแต่แรกเห็น

และ 'ความผิดพลาด' ที่นพพันธ์ทำไว้จะช่วยทำให้เขาได้ครอบครองเธอ
ง่ายดายขึ้น!

บทที่ 1 การสูญเสียครั้งใหญ่

"ขอบคุณมากนะคะแม่"

นรินาราให้หวัขอบคุณหลังจากรับโทรศัพท์มือถือถือกับกระเป๋าตังค์ที่ฝากมารดาของเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเอาไว้ก่อนเข้าหอประชุม พอรับพระราชทานปริญญาบัตรเสร็จและกลับออกมาอีกครั้งก็เย็นมากแล้ว

ตอนนี้จิรพันธ์คงเลิกงานและมารอรับเธอได้สักพักแล้ว

"แกละไปไหนต่อหรือเปล่า จะไปทานข้าวกับเรามั้ย"

"เราคงกลับเลย พี่จีน่าจะมารอแล้ว พอติดกับคุณพ่อเอาไว้ว่าจะไปฉลองกันนะ"

"แหม! น่าอิจฉาคนมีแฟนจริงๆ"

"จะมาอิจฉาเราทำไม แฟนแกก็ทิ้งหล่อทั้งแสนดี... ไซ้แม่คะแม่"

คนถูกถามยิ้มช้าเมื่อเห็นลูกสาวตัวเองค่อนข้างใส่นรินาราด้วยความเขินอายที่ถูกแซวคั้นบ้าง ทั้งสามคนคุยกันต่ออีกไม่กี่นาทีนรินาราก็แยกตัวออกมา ก่อนโทรศัพท์หาจิรพันธ์

วันนี้พนักงานส่งเธอเข้าหอประชุมตอนเช้าแล้วกลับไปพักที่บ้าน เพราะเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ ตอนเช้ามืด ทำทำงานเหมือนคนไม่ได้

พักผ่อนและมีเรื่องเครียด เธอจึงไม่ได้ว่าอะไร อีกทั้งเธอคอยกับจิรพนธ์ไว้ แล้วว่าจะให้เขามารับแล้วค่อยไปฉลองด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

"นี่นอกจากหอบประชุมแล้วนะคะ พี่จื่ออยู่ไหน...จี่นนี่รอรออยู่ที่หน้าร้านขายน้ำนะคะ"

ตูป!

ขณะกำลังคุยโทรศัพท์อยู่นี้มีผู้ชายเดินมาชนนีนรารัจจนเธอเกือบจะเสียวหลัก โชคดีที่เขาคว้ามือเธอเอาไว้ เธอจึงสามารถยึดเขาและพยุงตัวเองได้ทันก่อนที่จะล้ม

"ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ พอดีผมรีบไปหน่อย"

"ไม่เป็นไรค่ะ"

หญิงสาวตั้งสติกลับมาได้ก็รีบทรงตัวแล้วดึงมือออกจากมือชายหนุ่ม ซึ่งเขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี แต่เขายังมองเธอเหมือนกลัวว่าเธอจะเป็นอะไร

"ฉันไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ คุณรีบไปธุระเถอะ" นีนรารัจม์ให้เธอรับรู้ได้ว่าเขาคงไม่ได้ตั้งใจ ตอนนั้นคนเดินขวักไขว่กันเต็มไปหมด เขาคงถูกชนหรือไม่ก็รีบจนไม่ทันระวังจริงๆ

ชายหนุ่มน่าจะอายุมากกว่าเธอหลายปี เขาเป็นคนตัวสูง รูปร่างหน้าตาดี อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสีดำ แขนข้างหนึ่งมีเสื้อสูทพาดอยู่ คงจะเพิ่งเลิกงานแล้วรีบมาที่นี่เพื่อถ่ายรูปกับบัณฑิตสักคน หญิงสาวไม่อาจเดาได้ว่าเขาทำอาชีพอะไร แต่บุคลิกที่ดูสง่างามบวกกับบารมีที่แผ่ออกมาจากตัวทำให้เธอคิดว่าเขาน่าจะทำงานในตำแหน่งสูงหรือไม่ก็เป็นผู้บริหารของบริษัทไหนสักแห่ง

เขาทำท่าทางอีกอักพลางมองซ้ายมองขวาไปด้วย

"คือ...ขอโทษนะครับ ผมจะทราบมั๊ยครับว่าคณะอักษรศาสตร์ไปทางไหน"

"เดินตรงเข้าไปอีกนิด คณะอักษรศาสตร์จะอยู่ทางขวามือค่ะ"

"ขอบคุณนะครับ คุณเอ๋..."

"นี่น!"

ชายหนุ่มยังไม่ทันได้ถาม นีรนาราก็ได้ยินเสียงของจิรพนธ์เรียกขึ้นก่อน เธอหันไปทางต้นเสียงก็เห็นว่าเขากำลังเดินแหวกผู้คนตรงมาหาเธอ

"ฉันขอตัวก่อนนะค่ะ"

นีรนาราบอกพร้อมรอยยิ้มแล้วเดินออกไปโดยไม่ได้หันกลับไปมอง ชายหนุ่มอีกเลย กระทั่งเดินไปหยุดอยู่ข้างหน้าจิรพนธ์ที่ยังอยู่ในชุดทำงาน และยังคงมองเธอด้วยความสงสัย

"เมื่อกี้มีอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีอะไรค่ะ ผู้ชายคนเมื่อกี้เขาแค่ถามทาง"

"พี่นี่กว่าเขามาจับนีนซะอีก นีนนี่...คุณภักคพลเชียวนะ"

"พี่สิรู้จักเขาด้วยหรอคะ" นีรนาราเลิกคิ้วมองจิรพนธ์ด้วยความแปลกใจ ว่าเขาไปรู้จักผู้ชายคนนั้นได้อย่างไร เธอเจอเหตุการณ์ 'โลกกลม' ที่บังเอิญมีคนรู้จักกันอยู่รอบตัวบ่อยเกินไปแล้ว

"ใครจะไม่รู้จักเขา" จิรพนธ์ยิ้มขำที่นีรนาราช่างไม่ติดตามข่าวสังคม บ้างเลย "คุณภักคพลเขาคือนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่ใครๆ ก็จับตามองนะสาวจ กรีดเขาทั้งนั้นแหละ"

"แหม! รู้ละเอียดจังเลยนะค่ะ พี่สิก็กรีดเขาด้วยหรอ"

"ตลกและ" จิรพนธ์หยิกจมูกเธอเบาๆ "แล้วตกลงเขาจับนีนหรือเปล่า"

"ไม่ได้จับค่ะ เพิ่งเจอกันครั้งแรกจะจับกันได้ยังไง"

"ใครจะไปรู้ ตอนนีนเดินมาหาพี่ เขายังมองตามหลังนีนตั้งนาน"

"เขาเห็นนีนเดินมาหาพี่สิ เขาก็คงไม่คิดจะจับนีนหรอคะ น่าจะรู้แล้วว่า นีนมีแฟนแล้ว"

"เขาอาจจะคิดว่าเราเป็นพี่น้องกันได้"

"หน้าตาไม่คล้ายกันสักนิดจะเป็นพี่น้องกันได้ยังไง" นีรนาราส่ายหน้า

เบาๆ จิรพันธ์นั้งซึ้งจริงๆ "ไม่เอาแล้วนะคะ ไม่พูดเรื่องนี้ นีนอยากกลับไป
เปลี่ยนชุดที่บ้านแล้ว เราจะได้ไปฉลองกันสักทีไง"

"หิวละสิ"

เห็นรอยยิ้มอ่อนของแฟนสาวแล้วจิรพันธ์ก็หายหงุดหงิดเรื่องที่ภักพล
เข้ามาคุยกับเธอ

"มากกก วันนี้พี่จีสัญญาแล้วนะว่าจะเลี้ยงข้าวเนีนกับคุณพ่อ"

"อ้าว! นึกว่าจะให้นามลทำให้ทานที่บ้านซะอีก" จิรพันธ์จำสัญญา
ที่เคยบอกว่าจะเลี้ยงข้าวเนีนรารากับพนนันที่ได้ดี แต่เขาแกล้งพูดเหมือน
ลืมไปแล้วเพื่อล้อเธอเล่นเท่านั้น

"เสียใจนะคะ นามลไปงานแต่งงานของญาติที่ต่างจังหวัดตั้งแต่
เมื่อวานแล้ว กว่าจะกลับก็พรุ่งนี้ตอนเย็นๆ โน่นแหละคะ ฉะนั้น...ยังง
วันนี้พี่จีก็ต้องเลี้ยงเนีนกับคุณพ่อ"

จิรพันธ์หัวเราะด้วยความเอ็นดู เขาคิดในใจว่าเรื่องกินเนีนแฟนเขายอม
ไม่ได้จริงๆ!

"จริงสิ! เรื่องงานนะพี่คุยให้เรียบร้อยแล้วนะ เนีนพร้อมเมื่อไหร่ก็เริ่มงาน
ได้เลย"

จิรพันธ์ชวนคุยขณะเลี้ยวรถเข้าไปในซอยบ้านของเนีนรารา หมู่บ้านนี้
มีคนอยู่ไม่มากนัก อีกทั้งไม่ได้อยู่ในย่านธุรกิจจึงค่อนข้างเงียบสงบ แม้จะ
ดูเหมือนแถบชานเมืองแต่เนีนราราก็ชอบบรรยากาศแบบนี้

"หมายความว่าคุณเนีนได้งานแล้วหรือคะ" หญิงสาวถามด้วยความดีใจ
ดวงตากกลมโตสีตาขลับที่ถูกล้อมด้วยแพขนตาอันยาวเป็นประกายจนคนมอง
พลอยยิ้มตามไปด้วย

"พี่บอกแล้วว่าจัดการให้ แล้วเนีนจะไม่ได้งานได้ยังไง"

"แต่แบบนี้ก็เหมือนเนีนใช้เส้นพี่จีเลยนะคะ"

จิรพันธ์ทำงานในบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางจากเกาหลีตั้งแต่บริษัทเริ่มเปิดใหม่ ๆ ธุรกิจกำลังไปได้สวยจนมีการขยายบริษัทและรับพนักงานเพิ่ม นีรนาราจึงไปยื่นใบสมัครในตำแหน่งประชาสัมพันธ์เอาไว้ และทางบริษัทก็เรียกเธอสอบสัมภาษณ์เมื่อสัปดาห์ที่แล้วก่อนที่เธอจะไปเกาะมันตรา

"ใช้เส้นที่ไหนกัน เจ้านายพี่เขาชอบนี่จะตาย แต่ที่เขาดัดสินใจซ้ำเพราะช่วงนี้รับสมัครหลายตำแหน่ง เขาก็เลยต้องดูละเอียดหน่อย นีนได้ทำงานที่เดียวกับพี่มันก็ดีแล้วนี่นา"

"นีนไม่ได้บอกว่าไม่ดีสักหน่อย ขอคุณนะคะ พี่จีใจดีกับนีนจริงๆ"

"พี่มีแค่เนีนกับคุณพ่อเป็นคนในครอบครัวนี่นา ถ้าพี่ไม่ใจดีกับนีนจะให้พี่ไปติดกับใครล่ะ อีกไม่นานเราก็จะแต่งงานกันแล้ว พี่อยากให้เราอยู่ใกล้กันและสร้างฐานะที่มั่นคงร่วมกัน"

จิรพันธ์หันกลับมายิ้มให้หญิงสาวอย่างอ่อนโยนก่อนจะหันไปมองถนนต่อ นีรนารามองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาของเขาแล้วยิ้มตามไปด้วย ถึงจิรพันธ์จะไม่ได้มีฐานะร่ำรวย แต่เขาก็เป็นคนขยันขันแข็ง ตั้งใจทำงาน น่าจะมีอนาคตที่ดี ที่สำคัญคือเขารักเธออย่างจริงใจและดีกับครอบครัวเธอมาก ตลอดเวลาสองปีที่คบกันเขาไม่เคยทำให้นีรนาราร้องไห้เลยสักครั้ง และเธอไม่เสียใจเลยที่ตัดสินใจคบกับเขา

ไม่นานรถของจิรพันธ์ก็ขับมาจอดเทียบรั้วหน้าบ้านของหญิงสาว ทั้งสองคนก้าวลงจากรถ นีรนาราเปิดประตูรั้วไม่เข้าไปในบ้านสองชั้นหลังกะทัดรัดที่อยู่มาตั้งแต่เด็ก แม้จะเป็นบ้านที่ไม่ได้ใหญ่โตหรูหรา แต่ก็สะอาดสะอ้าน ถูกตกแต่งอย่างร่มรื่น น่าอยู่ และเธอสบายใจที่ได้อยู่ที่นี้

"นีนจะบอกข่าวดีที่ไ้แต่งงานทำ คุณพ่อต้องดีใจแน่ๆ เลย"

"คุณพ่อต้องดีใจอยู่แล้วที่มีลูกสาวทั้งสวยทั้งเก่งแบบนี้"

"เรื่องอวยแฟนตัวเองนี่ไม่มีใครเกินพี่จีเลยนะคะ"

หญิงสาวหัวเราะแล้วเดินนำจิรพันธ์เข้าไปในบ้าน ทว่า...ภาพที่เห็น

ตรงหน้ากลับทำให้ทั้งสองคนตกใจจนยืนนิ่งอยู่กับที่ ก้าวขาไม่ออก ดวงตาเบิกกว้าง และหัวใจแทบหยุดเต้น... โดยเฉพาะนীরนารา

"คุณพ่อ!"

ร่างบางตะโกนขึ้น เธอจะปราดเข้าไปหาคนที่นอนอยู่บนพื้น แต่ร่างกายกลับไม่มีเรี่ยวแรง ใบปริญญญาที่ถืออยู่ร่วงหล่นลงจากมือ ตัวเธอก็แทบล้มลงไปกองกับพื้นแต่ยังโชคดีที่จิรพนธ์มาประคองเอาไว้ได้ทัน

ชายหนุ่มมองคนรักด้วยความห่วงใย เพราะเธอน้ำตารินไหลไม่หยุด ขณะเดียวกันก็เข้าอ้อนจนยืนแทบไม่ไหว เขาสงสารเธอจับใจและเข้าใจดีว่าใครเป็นนীরนาราก็คงเสียใจจนแทบสิ้นสติทั้งนั้น

ภาพตรงหน้าคืออนพนันท์นอนจมกองเลือด ดวงตาเบิกโพลง สมอบางส่วนปรอะอยู่บนพื้น และในมือยังจับปืนที่ใช้ปลิดชีวิตตัวเองเอาไว้... ชวนให้ผู้พบเห็นสะเทือนใจยิ่งนัก

'พ่อขอโทษนะนี่'

ข้อความสั้นๆ บนการ์ดซึ่งแนบมากับช่อดอกไม้ที่วางอยู่บนโต๊ะในห้องรับแขกเป็นลายมือของนพนันท์ที่นীরนาราจำได้ดี และข้อความนี้คงแทนความรู้สึกทุกอย่างในใจของท่าน

หญิงสาวไม่เคยรับรู้มาก่อนเลยว่าปิตามิเรื่องไม่สบายใจและเครียดจัดจนต้องยิงตัวตาย แม้ว่าเธอจะเห็นสีหน้าไม่สู้สบายใจของท่านตั้งแต่นั่งลงจากเครื่อง แต่ก็คิดว่าคงเป็นเรื่องงานเหมือนที่ผ่านมา ตอนที่เธอถามด้วยความเป็นห่วง ท่านก็ไม่บอกอะไรและเลี่ยงไปคุยเรื่องอื่นแทน

นীরนารารู้สึกผิดเหลือเกินที่ไม่เคยแบ่งเบาภาระหรือรับรู้ปัญหาของนพนันท์จนท่านตัดสินใจฆ่าตัวตาย หากเธอรับรู้ เธอคงช่วยรับฟังและช่วยท่านแก้ปัญหาได้บ้างไม่มากก็น้อย

"นีนไปทานอะไรก่อนมัย เตียวพี่ดูแลทางนี้ให้"

จิรพันธ์เดินเข้ามาหานีรนาราท่านั่งอยู่หน้าโลงศพคอยส่งรูปให้แขกที่มากราบศพพนพนันท์ โบหน้าอ่อนหวานที่เศร้าหมองและน้ำตาที่ยังปริ้มบนแก้มตาบอกได้ว่าเธอร้องไห้แทบจะตลอดเวลา

"ไม่เป็นไรค่ะ นีนไม่หิว"

"จิ้นพี่เอาน้ำมาให้หะ"

"ขอบคุณค่ะพี่จิ้น"

นีรนารามองจิรพันธ์ด้วยความซาบซึ้งใจ ตั้งแต่พบศพพนพนันท์ที่บ้านเขาก็คอยจัดการและช่วยเหลือเธอต่างๆ นานา เพราะตอนนั้นเธอแทบจะไม่มีสติและทำอะไรไม่ถูกเลย ทั้งแจ้งความ ทั้งเรื่องงานศพ ยังดีที่พนพนันท์ทำงานกับมาร์คัสมานาน ฝ่ายนั้นจึงส่งคนมาช่วยจัดงานศพและออกค่าใช้จ่ายให้ไม่อย่างนั้นนีรนาราก็ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรเพราะครอบครัวเธอแทบไม่มีเงินเก็บเหลืออยู่เลย

จิรพันธ์ไปหยิบน้ำมาให้ นีรนาราก็รับมาจิบเพียงนิดเดียวแล้ววางไว้เพราะกินอะไรไม่ลงจริงๆ เธอคิดถึงแต่พนพนันท์ ในความคิดมีแต่ภาพช่วงเวลาที่ผ่านมาระหว่างเธอกับพนพนันท์เข้ามาตลอดเวลา และมันทำให้เธอร้องไห้ทุกครั้งเนื่องจากจะไม่มีทำนองอยู่เคียงข้างเธออีกต่อไปแล้ว

พนพนันท์คงอยู่แต่เพียงในความทรงจำของเธอเท่านั้น

จิรพันธ์นั่งลงข้างๆ แฟนสาวก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือเธออย่างปลอบโยน เขาเป็นห่วงความรู้สึกของเธอมาก วันนี้ก็สวดศพเป็นวันสุดท้ายแล้ว แต่สภาพจิตใจเธอยังไม่ดีขึ้นเลย

ทว่าชายหนุ่มก็เข้าใจความรู้สึกของเธอดี...

มารดาของนีรนารามาจากไปด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก เธออยู่กับพนพนันท์มาตลอด ท่านดูแลเธออย่างดี ทั้งสองรักใคร่และสนิทสนมกัน พนพนันท์เป็นทุกอย่างสำหรับเธอเหมือนเช่นที่เธอเป็นทุกอย่างสำหรับเขา

เมื่อต้องสูญเสียคนที่รักที่สุดไปก็เป็นธรรมดาที่เธอจะเสียใจมาก จิรพันธ์
อยากให้กำลังใจ อยากให้เธอรู้ว่าเธอยังมีเขาอยู่อีกคน และไม่รู้ว่าอะไร
จะเกิดขึ้นเขาก็จะไม่มีวันทอดทิ้งเธอแน่นอน

ในตอนนั้นเองสายตาของจิรพันธ์ก็เหลือบไปเห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่ง
กำลังเดินเข้ามาในงาน ทั้งสามคนอยู่ในชุดสูทดูดี และมีบุคลิกน่ายำเกรง
จนไม่น่าจะเป็นคนรู้จักของนพรัตน์

"ใครนะนี่"

จิรพันธ์ถามหญิงสาว นีรนาราหันไปมอง ผู้ชายที่เดินอยู่ตรงกลาง
ถอดแว่นกันแดดใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทพอดีทำให้เธอเห็นใบหน้าคมคาย
หล่อเหลาของเขาได้อย่างชัดเจน

"คุณมาร์คัสค่ะ เขาเป็นเจ้านายของคุณพ่อ"

จิรพันธ์พยักหน้ารับรู้ในขณะที่กมลเข้าไปต้อนรับแล้วเดินนำชายหนุ่ม
กลุ่มนั้นมาหา นีรนารา สีหน้ากมลดูเศร้าใจไม่แพ้กัน เพราะนพรัตน์เป็น
เจ้านายที่เธอเคารพรักเหมือนญาติคนหนึ่ง พอกลับมาจากต่างจังหวัดแล้ว
รู้ว่าอีกฝ่ายเสียชีวิตเธอก็เสียใจมากและสงสารนีรนาราจับใจ

มาร์คัสมองนีรนาราแล้วเลื่อนสายตาไปมองมือจิรพันธ์ที่ยังกุมมือเธอ
หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ทักทายเขา ด้านจิรพันธ์ก็คิดว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ที่เธอ
ให้ความเคารพ แม้จะยังหนุ่มอยู่มากแต่ก็คงอายุมากกว่าเขาหลายปี ชายหนุ่ม
จึงยกมือไหว้เขาเช่นกัน ส่วนมาร์คัสก็รับไหว้คนทั้งสองอย่างดี

"ผมเสียใจด้วยนะ"

"ขอบคุณค่ะ"

นีรนาราไม่อาจฝืนยิ้มแม้ว่าในใจเธอจะอยากขอบคุณมาร์คัสจริงๆ
เขาเป็นถึงเจ้าของมันตรากาสิโนและเป็นเจ้านายของบิดาเธอ แต่เขาก็ยัง
เจียดเวลามารับศพลูกน้องคนหนึ่ง

หญิงสาวส่งรูปให้มาร์คัส ชายหนุ่มรีบไปกราบศพอย่างสำรวม

หลังจากนั้นจึงพยักหน้าให้กับลูกน้องของเขาแล้วเดินออกไปก่อนที่ลูกน้องทั้งสองคนจะเข้าไปกราบศพพนพนันท์เช่นกัน

"คุณมาร์คัสมีธุระจะคุยกับคุณ เชิญด้านนอกด้วยนะครับ"

ลูกน้องคนหนึ่งของมาร์คัสบอกกับนীরนารา ทำให้เธอหันไปมองจิรพันธ์ด้วยความแปลกใจก่อนจะหันกลับมามองผู้พูดอีกครั้ง

"ธุระอะไรเหรอคะ"

"ออกไปคุยกับคุณมาร์คัสแล้วคุณจะรู้เอง"

"ไปเถอะนี่ เดี่ยวพี่ดูแลทางนี้ให้เอง"

นীরนาราขอบคุณจิรพันธ์แล้วเดินออกไปโดยมีลูกน้องของมาร์คัสเดินประกบซ้ายขวาราวกับกลัวว่าเธอจะหนี หญิงสาวเดินออกมาด้านนอกก็เห็นมาร์คัสยืนรออยู่ที่รถยนต์ยุโรปสีดำคันหรูของเขา

"คนของคุณบอกว่าคุณมีธุระจะคุยกับนี่นเหรอคะ"

"ใช่... แต่ผมคงต้องขอโทษนี่นก่อนถ้าเรื่องที่ผมจะพูดอาจทำให้นี่นรู้สึกไม่ดี"

"เรื่องอะไรคะ"

มาร์คัสมองใบหน้าอ่อนหวานเหมือนจะถามว่าเธอไม่รู้เรื่องจริงๆ หรือ นীরนารารู้สึกได้ว่าสายตาเขาไม่เหมือนเดิม หญิงสาวจำได้ว่าสองครั้งก่อนที่เคยพบกันเขาดูเป็นมิตรกับเธอ อ่อนโยน และสุภาพราวกับเทพบุตร แต่เวลานี้ดวงตาคมกริบกลับแข็งกร้าว มองเธออย่างเป็นศัตรู และเหมือนจะเอาเรื่องเธอตลอดเวลา ราวกับว่าเธอไปทำความผิดกับเขาไว้ ทั้งๆ ที่เธอยังไม่เคยพบเขาอีกเลยตั้งแต่กลับจากเกาะมันตรา

"คุณมาร์คัสพูดมาเถอะค่ะ"

"ผมเพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าพ่อนี่นติดการพนันมาหลายปี และเขายักยอกเงินจากกาสิโนของผมไป"

นীরนาราเหมือนจะหยุดหายใจในวินาทีนั้น เธอมองเขาอย่างไม่อยาก

เชื่อเลยสักนิด

"พอผมจับได้ก็เลยเรียกเขาไปคุย แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้"

"นี่ไม่ใช่เชื่อ"

"ผมพูดความจริง"

มาร์คัลสยืนยันหนักแน่น ทุกครั้งที่มิววันหยุดนพินท์จะเข้ามาเล่นพนันในบ่อนเถื่อนที่กรุงเทพฯ เพราะมันตรากาลิโนมีกฎหมายไม่ให้พนักงานทุกตำแหน่งเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ชายหนุ่มไม่เคยรู้ว่าพนันที่ติดการพนันและที่ผ่านมานพนันท์ก็เป็นคนดี สุภาพ ใจเย็น รับผิดชอบงานได้ดี ขยันขันแข็ง เป็นที่รักของทุกฝ่าย เขาเองก็ไว้วางใจพนันท์มาก และมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาโดยตลอด เขาไม่เคยคิดว่าพนันท์จะกล่าโก่งเงินเขา จนกระทั่งเมื่อสามเดือนก่อนหน้าเขาตรวจพบว่าตัวเลขในบัญชีผิดปกติ

หากไม่สังเกตดีๆ คงจะไม่รู้ เพราะเงินหมุนเวียนในกาลิโนแต่ละเดือนมีเป็นพันล้าน แต่เขาเป็นคนที่ค่อนข้างละเอียด เมื่อพบความผิดปกติเขาก็ให้เลขชาย ตรวจสอบเงียบๆ ถึงได้รู้ว่าพนันท์คือคนยกยอกเงินไปเนื่องจากพนันท์เป็นคนดูแลเรื่องบัญชีโดยตรงจึงตกแต่งเลขในบัญชีได้

เมื่อถูกจับได้พนันท์ก็ยอมรับแต่โดยดีเพราะกลัวความผิดและรู้ว่ามาร์คัลสเป็นคนเด็ดขาดแค่ไหน หากปฏิเสธโทษก็จะหนักขึ้นไปอีก พนันท์สารภาพว่าเมื่อก่อนนี้สามารถควบคุมการเล่นของตัวเองได้ไม่ให้เกิดเสียมากจนบริหารเงินไม่ได้ แต่ครึ่งปีหลังมานี้เล่นหนักมือเกินไป หมุนเงินไม่ทันและเสียจนเป็นหนักจนโตทำให้ใจด้านมืดคิดว่าหากยกยอกเงินจากกาลิโนไปเดือนละสามสี่ล้านเขาก็คงไม่รู้

มาร์คัลสรู้เรื่องนี้ก่อนจะเจอนิรนาราที่เกาะมันตรา ตอนนั้นเขายังรอหลักฐานถึงได้ไม่แสดงท่าทีให้พนันท์รับรู้ แต่หลังจากนั้นไม่กี่วันเขา

ก็เรียกนพินทร์ไปคุย ชายหนุ่มโกรธมากที่นพินทร์กล้าทำกับเขาเช่นนี้
ทั้งๆ ที่เขาดูแลอีกฝ่ายอย่างดีและให้ความไว้วางใจเหมือนเป็นญาติคนหนึ่ง
พนักงานทุกคนรู้ว่ามาร์คส์ชื่นชมคนที่ซื่อสัตย์และให้ใจกับคนที่
จงรักภักดี แต่เกลียดคนที่ทรยศและจะเล่นงานคนที่หักหลังเขาโดยเฉพาะ
กับคนที่เคยไว้วางใจมาก่อน นพินทร์ทำให้เขาแค้นจนสุดหัวใจ แต่เมื่ออีกฝ่าย
จากไปแล้วคนที่เกี่ยวข้องอย่างนรินาร่า...ก็ต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบแทน!

บทที่ 2

ข้อเสนอ

"คุณพ่อเนี่ยนะคะจะยกยอกเงินคุณ"

"ลืบล้านบาท"

ได้ยื่นจำนวนเงินแล้วน้ำตาของนীরนาราแทบร่วง เธออมมาร์คัสอย่างคั่นคว่าเหมือนจะถามเขานี้คือเรื่องล้อเล่นหรือเปล่า แต่สีหน้าและแววตาเขาจริงจังเกินกว่าจะบอกว่าเขากำลังโกหกเธอ

เป็นไปได้ไม่ได้!

หญิงสาวปฏิเสธอยู่ในใจ นพหน้าที่เธอรู้จักเป็นคนดี ท่านไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขใดๆ แม้ว่าท่านจะทำงานในกาสิโนของมาร์คัสก็ตาม และเธอไม่เคยรับรู้เรื่องนี้มาก่อนเลยจริงๆ

"แล้วนี่จะเชื่อได้ยังไงว่าคุณไม่ได้โกหก"

"ผมมีหลักฐานทุกอย่าง และถ้าผมส่งมันให้ตำรวจ พวกเขาจะสรุปคดีได้ทันที" คำตอบของมาร์คัสบอกให้รู้ว่าเขามีหลักฐานเอาผิดแน่นอนหนา "นี่ยังไม่นับรวมเอกสารที่พอนินเซ็นยอมรับความผิดและคลิปเสียง"

ชายหนุ่มพยักหน้าให้ลูกน้อง แล้วไม่กี่วินาทีต่อมาแฟ้มเอกสารที่อยู่ใตรถก็ถูกส่งมาที่มือของเขา

"หลักฐานฉบับก๊อปปี้ นี่จะตรวจดูหลายๆ รอบก็ได้ถ้าคิดว่าผมโกหก" มาร์คส์ยัดเอกสารใส่มือหนีรณาร่า เธอรับมันมาถือไว้แม้ว่าแทบจะไม่มีแรงยืนแล้วก็ตาม

"แล้วคุณจะทำยังไงต่อไปคะ"

หญิงสาวผิวจีตามออกไป เธออาจยังไม่ได้ดูหลักฐาน แต่เขาดูมันใจขนาดนี้ใจเธอก็เอนเอียงไปแล้วว่าสิ่งที่เขาพูดน่าจะเป็นความจริงเวลานี้เธอไม่มีสติเลย ทั้งเสียใจกับการจากไปของนพนันท์แล้วยังมาเจอเรื่องใหญ่อย่างนี้อีก แต่เธอยังยืนอยู่ได้โดยไม่เป็นลมหรือสติแตกก็นับว่าดีมากแล้ว

"ถ้าผมแจ้งความตอนนี้มันคงเป็นข่าวดังแน่ๆ เพราะแค่เรื่องที่พ่อนินยังตัวตายในบ้านก็เป็นข่าวดังพอควรแล้ว" หนีรณารามองเขาและรอฟังเจี๊ยบๆ "แต่ผมจะไม่แจ้งความ"

"คุณจะให้สินชดใช้ให้คุณก็ล้าน"

"ผมรู้ว่าสภาพการเงินในครอบครัวของนินไม่ดีเลย บ้านที่นินอยู่ก็ติดจำนองและราคามันไม่ถึงสิบล้านบาทแน่ๆ ไม่สิ! เก้าขนาดนั้นห้าล้านจะถึงหรือเปล่าก็ไม่รู้"

หนีรณารากัดริมฝีปากด้านในอย่างข่มอารมณ์ไว้ เธอรู้สึกหงุดหงิดกับการอารัมภบทของมาร์คส์อย่างบอกไม่ถูก อีกทั้งสายตากล่าวหากับรอยยิ้มเยาะของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกแยะเหลือเกิน แต่เธอก็พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงอารมณ์ซึ่งกำลังร้อนระอุออกไปเพราะรู้ว่าเขาเป็นผู้เสียหาย

"พูดมาตรงๆ ดึกว่าคะว่าคุณจะเอาอย่างไร"

"นินต้องไปอยู่กับผมบนเกาะมันตราเป็นเวลาห้าปีแทนการชดใช้"

"อะไรนะคะ!"

ร่างบางถึงกับอ้าปากค้าง เธอโกรธจนหูอื้อตาลาย ไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่มเติมเธอก็พอจะรู้ว่าที่เขาพูดนั้นหมายถึงอะไร เพราะถ้าให้ไปทำงาน

ธรรมดาก็คงไม่ใช่คำว่า 'ไปอยู่กับผม' หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้ชายที่เธอเคยคิดว่าเป็นเทพบุตรสุดท้ายจะกลายร่างเป็นปีศาจที่ไร้หัวใจ... เธออุตส่าห์หลงชั้นซมที่เขาให้เกียรติมากราบศพของเธอ แต่ความจริงแล้วเขามาที่นี่เพื่อทวงหนี้ต่างหาก!

"นีนฟังไม่ผิดหรอก"

"นี่คุณ..."

นีนราราพูดต่อไม่ออกเหมือนหาเสียงตัวเองไม่เจอ เธอได้แต่คิดในใจว่า มาร์คัสไม่ละอายแก่ใจบ้างหรือที่มากพูดเรื่องนี้ในงานศพของเธอ เขาจะรอให้งานศพผ่านพ้นไปก่อนไม่ได้เลยเชียวหรือ

"ผมหวังว่านีนคงจะมีความรับผิดชอบมากพอนะ"

"ขอโทษนะคะ นีนคิดว่าเราควรจะคุยเรื่องนี้กันวันหลัง" นีนราราพูดหลังจากที่รวบรวมสติอยู่หลายวินาที "คุณจะพูดเรื่องนี้กับนีนเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ไม่ใช่ในงานศพพ่อนีนแบบนี้"

"ผมจะพูดเรื่องนี้กับนีนที่ไหนและเมื่อไหร่ก็ได้ที่ผมต้องการ" มาร์คัสเอื้อมมือไปกระซกตื้นแขนเรียวเล็กและบีบมันแน่นเมื่อเห็นนีนราราเซ็ดหน้าอย่างเยอหยิ่ง "พ่อนีนโกงเงินผม... การที่ผมขมขื่นใจเย็นและช่วยจัดงานศพให้พ่อนีนในฐานะที่เขาเคยเป็นพนักงานของผมคนหนึ่งก็ถือว่าผมใจดีมากแล้ว"

"ขอบพระคุณในความกรุณานะคะ"

นีนราราเหยียดยิ้มท้งๆ ที่น้ำตาคลอ เธอสะบัดต้นแขนจนหลุดจากมือเขา

"อีกไม่กี่วันงานศพพ่อนีนก็คงจะเรียบร้อย แล้วเราค่อยมาคุยกันอีกทีจะดีกว่า" เธอข่มความโกรธเอาไว้จนสุดความสามารถขณะบอกกับมาร์คัส "หวังว่าคุณคงพอจะอดใจรอไหว หรือถ้าไม่... แถวนี้นี้มีโรงแรมห้าดาวอยู่หลายแห่ง ผู้ชายระดับคุณคงหาผู้หญิงมานอนด้วยได้ไม่ยาก"

เท่าไรหรือ"

จบประโยคนั้นหญิงสาวก็เดินกลับเข้าไปในงานโดยไม่สนใจจะ
ปรายหางตาไปมองชายหนุ่มอีกเลย มาร์คัสเหยียดยิ้มที่มุมปาก ในใจ
อดคิดไม่ได้ว่าพนักที่คู่เป็นคนดียังกล้ายกยอกเงินเขาไปเป็นสิบล้าน...
นীরนาราที่ดูอ่อนหวานและสดใสก็คงซ่อน 'พิษร้าย' ไว้ไม่น้อยไปกว่ากัน!

ขณะนั่งรถกลับมากับจิรพนธ์หลังจากพิธีลอยอังคาร นীরนาราก็ยังคง
พยายามคิดหาวิธีใช้หนี้สิบล้านบาทให้กับมาร์คัสเหมือนที่เธอคิดมาตลอด
สองสามวันที่ผ่านมา

แต่...นี่ก็ยังใงเธอก็นึกหาหนทางไม่ได้

เมื่อวานนี้หญิงสาวตั้งสติและตรวจสอบเอกสารต่างๆ ที่มาร์คัสให้มา
แล้วก็เชื่อว่าเรื่องที่เขาพูดเป็นความจริง พนักที่เซ็นเอกสารยอมรับ
ความผิดเป็นลายลักษณ์อักษร ในเอกสารยังระบุไว้ด้วยว่าหากท่าน
ไม่ชดใช้หรือเป็นอะไรไปนীরนาราก็ต้องชดใช้แทนเพื่อแลกกับการไม่เป็น
ข่าวเสื่อมเสีย นอกจากนี้ยังมีคลิปเสียงตอนที่ทั้งสองฝ่ายพูดคุยกันและนั่น
ทำให้เธอรู้จุดประสงค์ของเขา

'ผมจะย้ายคุณไปเป็นผู้จัดการโรงแรม ส่วนเรื่องเงินสิบล้านผมจะเอา
บ้านคุณมาขายทอดตลาด แต่มันก็คงใช้หนี้ได้เพียงแค่ส่วนหนึ่ง ฉะนั้น...
ส่งหนี้มาอยู่กับผมแทนการชดใช้'

'นี่คุณมาร์คัสหมายความว่ายังไงครับ!'

'คุณก็น่าจะรู้ว่าผมพอใจลูกสาวคุณมากแค่ไหน'

บทสนทนาดังกล่าวย้าให้นীরนารารู้ว่าเธอคิดไม่ผิด มาร์คัสต้องการ
ให้เธอไปอยู่กับเขาในฐานะนางบำเรอ...ใจหนึ่งเธออยากขอคำปรึกษาจาก
ที่พึ่งหนึ่งเดียวอย่างจิรพนธ์ แต่อีกใจก็ไม่กล้าเพราะกลัวจะเป็นการกดดัน
ให้เขาต้องเข้ามาร่วมชดใช้หนี้สินต่างๆ ที่เขาเพิ่งจะลืมตาอ้าปากได้ไม่นาน

จิรพันธ์อายุมากกว่านীরนาราห้าปี เขาเป็นรุ่นพี่ที่คณะ เธอรู้จักเขาตอนช่วงรึบน้องปีหนึ่ง เขาเป็นสายรหัสของเพื่อนในกลุ่มเธอ ตอนแรกเธอนับถือเขาในฐานะรุ่นพี่ ต่อมาความใกล้ชิดก็ทำให้เริ่มสนิทกันมากขึ้น จนเธอขึ้นปีสามเขาก็เริ่มจีบเธอ ราวๆ สามเดือนต่อมาเธอก็ตกลงคบหากับเขาในฐานะคนรัก

ชายหนุ่มเป็นคนเหนือ มีผิวขาวจัด รูปร่างหน้าตาดี ตัวสูงแต่ไม่แก่งก้าง ใครต่อใครก็ออกปากว่าถ้าเขาไปเอาดีในวงการบันเทิงจะต้องรุ่งแน่ๆ แต่เขาไม่ถนัดงานด้านนั้นเอาเสียเลย

จิรพันธ์เป็นคนขยัน เขาสร้างเนื้อสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ทั้งๆ ที่เกิดมาในครอบครัวที่มีปัญหา พ่อกับแม่มีเขาตอนที่พวกท่านยังไม่พร้อม ทั้งสองคนหย่าร้างตอนเขาอายุได้เพียงสามขวบ และต่างไม่ยอมรับเขาไปเลี้ยงดูจึงนำเขาไปฝากไว้กับย่าซึ่งเป็นญาติเพียงคนเดียว

ย่าเองก็มีฐานะค่อนข้างลำบาก จิรพันธ์ต้องทำงานพาร์ทไทม์ตั้งแต่อายุสิบห้าปีและตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ทุนการศึกษา พอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ย่าก็มาจากไป ส่วนพ่อกับแม่เขาก็ไม่เคยติดต่อมาอีกเลย

จิรพันธ์เหมือนเสียจุดยืนในชีวิต ยิงดีที่เพื่อนช่วยดึงเขากลับมาได้ แต่เขาก็ยังไม่มีกำลังใจเต็มร้อย กระทั่งเรียนจบจนไปทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งแล้วกลับมาเจอเพื่อนที่คณะก็ได้พบกับนীরนาราซึ่งกำลังเรียนอยู่ปีหนึ่ง เขาสนใจเธอ สอบถามจากเพื่อนในกลุ่มเธอก็รู้ว่าเธอเป็นคนที่มีผู้ชายให้ความสนใจหลายคน เป็นคนรักเรียน ใฝ่ดี ความประพฤติไม่มีที่ติ และพ่อเธอก็หวงมาก

ฐานะครอบครัวของนীরนาราอาจจะไม่ถึงขั้นร่ำรวย แต่จัดได้ว่ามีกินมีใช้ อย่างสุขสบาย เมื่อรวมกับโพรไฟล์ทุกอย่างก็ถือว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีสิทธิ์เลือกผู้ชายที่ดีกว่าเขาได้มากมาย

นับตั้งแต่นั้นจิรพันธ์ก็ตั้งใจทำงาน เปลี่ยนแปลงตัวเองราวกับมี

แรงบันดาลใจที่ช่วยผลักดันเขาไปสู่อนาคตที่ดีอีกครั้ง ยิ่งได้พูดคุยกัน จนเธอรับรู้เรื่องราวของเขาและได้รับกำลังใจจากเธอก็ยิ่งทำให้เขามีแรงฮึดสู้ ชายหนุ่มใช้เวลาสองปีก็ได้เลื่อนตำแหน่งจากพนักงานธรรมดาขึ้นสู่ หัวหน้าฝ่าย เริ่มผ่อนรถ ผ่อนบ้าน จนตอนนี้เขาเริ่มมีพื้นฐานชีวิตกับหน้าที่การงานที่ค่อนข้างมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว

ถึงจะยังไม่ร่ำรวยแต่ชีวิตครอบครัวก็คงไม่ลำบากหากทั้งสองคนช่วยกัน ทำมาหากิน

นীরนาราคอยเอาใจช่วยจิรพันธ์เสมอ เธอทุกข์ใจเมื่อเขามีปัญหา เธอดีใจเมื่อเขาทำงานสำเร็จ และเธอรู้อยู่ดีว่าเขาต้องพยายามและเหน็ดเหนื่อย แค่ไหนกว่าจะมีวันนี้ได้ แล้วจะให้เธอลากเขามาลำบากด้วยกันอีก เธอก็ ละอายแก่ใจ บางครั้งหญิงสาวอยากบอกเลิกเขาโดยไม่บอกความจริง ให้เขารู้ แต่อีกใจก็กลัวว่าเขาจะเสียความรู้สึกและเธอยังไม่อยากทำลาย ความผูกพันดีๆ ระหว่างเธอกับเขา

"นี่มีปัญหาอะไรหรือเปล่า พี่เห็นนี่หน้าเครียดมาสองสามวันแล้วนะ"

"เปล่าหรือคะ นี่แค่...ยังเสียใจเรื่องคุณพ่อนะ"

นীরนาราฝืนยิ้มทั้งๆ ที่ในใจกำลังร้องไห้ เธอไม่อยากบอกความจริง กับจิรพันธ์ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงพลอยร้อนใจไปกับเธอด้วย ที่ผ่านมา ชายหนุ่มคอยช่วยเหลือครอบครัวเธอมามาก เมื่อรู้ว่าพ่อติดพนันเธอก็ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมที่ผ่านมามีหลายครั้งทำนหมุนเงินไม่ทันทั้งๆ ที่มีเงินเดือนสูง ตอนแรกเธอก็คิดว่าค่าใช้จ่ายทั้งที่กรุงเทพฯ และเกาะมันตรา คงสูงมาก แต่ความจริงคือท่านติดการพนัน

เวลาที่มีปัญหาเรื่องเงินจิรพันธ์จะคอยออกให้ก่อนเสมอ พ่อพ่อเธอ เงินเดือนออกก็ค่อยคืนให้เขา ไม่เว้นแม้กระทั่งค่าเทอมของเธอในบางเทอม แค่นี้เธอก็ละอายแก่ใจจะแย่แล้ว

หากให้เขารู้เรื่องเงินสิบล้านเธอก็คงยังรู้สึกผิดต่อเขามาก

"น้ำใจหายเหมือนกันนะ" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย เมื่อคิดถึงคนที่จากไปแล้ว "แต่จากนี้ไปไม่มีคุณพ่อแล้วนี่ก็ต้องอยู่บ้าน กับน้ามลแค่สองคน ค่าใช้จ่ายในบ้านก็คงจะมาก ถ้าพึ่งเงินเดือนนี่เน้ออาจจะไม่พอใช้จ่าย นีนกับน้ามลย้ายไปอยู่บ้านพี่ดีกว่ามั๊ยจะได้ไม่ลำบาก"

"อย่าเพิ่งดีกว่าคะพี่จี"

นีนนาราคิดว่าเธออายุยังน้อย ยังไม่อยากย้ายไปอยู่กับเขาก่อนแต่งงาน อีกทั้งพ่อเธอก็เพิ่งจะเสียไป แล้วไหนจะหนี้ที่ติดค้างมาร์คส์อีกสิบล้าน ที่ไม่รู้ว่าจะต้องชดใช้ยังไงถึงจะหมด

ยิ่งคิดนีนนาราก็ยิ่งเห็นแต่ความมืดมนรออยู่ข้างหน้า

"แล้ววันนี้คุณมาร์คส์เขามาคุยอะไรกับนีนเธอ"

"ก็มาคุยเรื่องคุณพ่อแหละคะ"

"เขาเป็นเจ้านายที่ใจดีเหมือนกันนะ ความจริงมหาเศรษฐีอย่างเขา ไม่จำเป็นต้องมาสนใจคนตัวเล็กๆ อย่างพวกเราก็ได้ แต่เขาก็ให้เกียรติคุณพ่อกับนีนถึงขนาดแวะมาร่วมงาน..."

"พอเถอะคะพี่จี อย่าพูดถึงเขาอีกเลย!"

หญิงสาวบอกอย่างทนฟังไม่ได้ ยิ่งฟังก็ยิ่งเสียความรู้สึก นีนนารายอมรับว่าแรกเจอกันเธอประทับใจและยกย่องชื่นชมมาร์คส์ แต่พอได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาแล้วเธอก็ชื่นชมเขาไม่ลง

ผู้ชายคนนั้นก็แค่นักธุรกิจหน้าเลือด เห็นเรื่องเงินกับผลประโยชน์ของตัวเองมาก่อนอะไรทั้งหมด เขาไม่เคยสนใจความรู้สึกของคนอื่นเลย ใครจะอยู่หรือจะตายก็ไม่สำคัญทั้งนั้น

"พี่ขอโทษ พี่ไม่รู้ว่านีนมีปัญหากับเขา"

"ก็ไม่ได้มีปัญหากันหรอกคะ"

นีนนาราตอบเสียงๆ ไป ตอนนั้นรถเล่นมาถึงบ้านพอดี จีรพนธ์จอดรถไว้ ใจเขาเริ่มเป็นกังวลอย่างบอกไม่ถูก เพราะไม่เชื่อว่าแฟนสาว

ไม่ได้มีเรื่องเครียดอยู่ในใจ และยังเห็นรถยนต์ยุโรปสีดำราคาแพงที่จอดอยู่หน้าบ้านของนীরนาราเขาก็ยิ่งใจคอไม่ดีเอาเสียเลย

จิรพันธ์จำได้ว่ามันเป็นรถของมาร์คัส!

"เขามาที่นี่ทำไม"

ร่างสูงเอี้ยถามขณะก้าวลงจากรถพร้อมกับนীরนารา ประตูบ้านเธอเปิดอยู่แสดงว่าเขาคงถือวิสาสะเข้าไปรอข้างในแล้ว หญิงสาวผิดเองที่ไม่ได้บอกกมลไว้ว่าไม่ให้เปิดประตูต้อนรับเขา แต่ถึงกมลจะไม่ยอมเปิดประตูให้ ผู้ทรงอิทธิพลที่มีลูกน้องร่างยักษ์ล้อมหน้าล้อมหลังอย่างเขาก็พังประตูเข้าไปได้ไม่ยาก

อุ้มเธอไปฆ่าโดยไม่มีคามผิดยังไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขาเลย!

"พี่จี้กลับไปก่อนก็ได้นะคะ เตี่ยนี่นินคงต้องคุยธุระกับเขาก่อน"

"แล้วทำไมนินต้องให้พี่กลับไปด้วย นินมีอะไรปิดบังพี่หรือเปล่า"

จิรพันธ์ถามอย่างร้อนใจ ถึงนীরนาราจะพยายามวางสีหน้าเรียบเฉย แต่สายตากลับเต็มไปด้วยความกังวลจนเขารู้สึกได้

"เปล่านะคะ" เธออ่อนรนปฏิเสธ

"ถ้าไม่มีอะไรก็เข้าไปข้างในเถอะ พี่ก็อยากรู้เหมือนกันว่าคุณมาร์คัสมาทำไม"

จิรพันธ์จับมือนীরนาราเดินเข้าไปในบ้านทั้งๆ ที่หญิงสาวลังเลเพราะเธอไม่อยากจะให้คนรักรับรู้เรื่องที่พ่อเธอยกออกเงินมาร์คัสไปสิบล้านและเรื่องที่มีมาร์คัสต้องการให้เธอไปอยู่ที่เกาะมันตรากับเขา

"เจ้านายของคุณนพมานะคะ น้าก็เลยให้เขาเข้าไปนั่งรอในบ้าน"

กมลรีบเดินมาบอกเมื่อเห็นนীরนารา ท่าทางกมลดูร้อนรนร้อนใจเหมือนไม่ไว้ใจคนที่มาเยือน แต่อีกฝ่ายอ้างว่าเป็นเจ้านายเก่าของนพนั่นก็อีกทั้งยังดูเป็นผู้มีอิทธิพลเธอก็เลยต้องให้เขาเข้าไปรอ

"เขามานานหรือยังคะ"

"เกือบครึ่งชั่วโมงแล้วค่ะ น่าเสียบๆ เคียงๆ ทามก็ไม่ว่าว่ามีอะไร ตอนแรกน้ำกลัวแทบแย้ แต่เขาก็แค่มานั่งรอนะคะ ไม่ได้มีอะไร" กมลบอก ก่อนหน้านั้นเธอคอยแอบมองมาร์คส์กับลูกน้องตลอดเวลา

"เขาคงมาคุยเรื่องคุณพ่อค่ะ"

นীরนารจะเดินเข้าบ้าน ส่วนจิรพนธ์ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุใดๆ แต่เมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาวแล้วเขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เขาจึงไม่ลังเลที่จะก้าวตามเธอเข้าไปด้วย

วินาทีแรกที่เท้าก้าวเข้าไปในห้องรับแขก สายตาทั้งคู่ถูกร่างสูงในชุดกางเกงสีดำและเสื้อเชิ้ตสีเดียวกันดึงดูดให้มองไปโดยอัตโนมัติ มาร์คส์ยืนหันหลัง มือเรียวยาวถือกรอบรูปภาพของนীরนารากับนพนันท์ สายตาดูนิ่งเรียบจับจ้องที่รูปนั้น กระทั่งรับรู้ได้ว่ามีคนเข้ามาในห้องเขาถึงได้หันมามอง

ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองใบหน้านীরนาราก่อนจะเลื่อนลงไปที่มีมือเรียวยาวที่ถูกกุมไว้ด้วยมือของจิรพนธ์...สองครั้งแล้วที่เขาเห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกันแล้ว จับมือกันเช่นนี้

ไม่ต้องเดามาร์คส์ก็รู้ว่านীরนารามีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนนี้อย่างไร

หัวใจของมาร์คส์กระตุกดูบ ใบหน้าหล่อเหลาที่นิ่งเรียบจนไม่อาจคาดเดาความรู้สึกได้ตึงเครียดขึ้นอีกเล็กน้อย เขาวางกรอบรูปไว้ที่เดิม ชูมือทั้งสองข้างลงในกระเป๋ากางเกงด้วยท่าทางสบายๆ ขณะหันมาเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย แต่กลับดูมีอำนาจจนทำให้คนถูกมองแทบต้องกลืนลมหายใจ

"ผมต้องการคุยกับนีนตามลำพัง"

"ผมเป็นคนรักของนีน ฉะนั้นผมมีสิทธิ์ที่จะรับรู้เรื่องทุกอย่าง"

"ผมต้องการคุยกับนีนตามลำพัง"

มาร์คส์ย้ำคำเดิมแต่น้ำเสียงเยียบเย็นขึ้น ถ้าเขาย้ำครั้งที่สามแล้ว

จิรพันธ์ยังไม่ออกไป 'เขมทัต' ผู้เป็นเลขาฯ กับ 'ตฤพล' ผู้เป็นบอดีการ์ด จะมาลากตัวจิรพันธ์ออกไปโดยที่เขาไม่ต้องออกคำสั่ง

"พี่จีไปรอข้างนอกก่อนก็ได้ค่ะ นี่จะคุยกับเขาเอง"

"แต่..."

"นะคะพี่จี"

จิรพันธ์ถอนหายใจระบายความไม่พอใจแต่ก็จำใจเดินออกไปรอข้างนอก นีรนารายากจะขอให้มาร์คัสสั่งให้ลูกน้องของเขาออกไปด้วย แต่ชายหนุ่มกลับทำเป็นไม่รับไม่รู้จักความหมายในสายตาเธอ

"คุณมีธุระอะไรหรือคะถึงได้มาหานีน"

"นีนคงลืมไปแล้วว่าเราคุยเรื่องอะไรค้างไว้ในงานศพพ่อของนีน" ดวงตาสีฟ้าคู่ นั้นจับจ้องเธออย่างเอาเรื่อง เขาเหยียดยิ้มบาง "แต่ไม่เป็นไร ผมจะย้ำให้นีนฟังอีกสักรอบก็ได้"

"นีนจำได้ค่ะ"

"แต่ไม่คิดจะติดต่อผมเลย... หรือว่านีนคิดจะเบี้ยว"

"นีนไม่เคยคิดจะเบี้ยวคุณหรอกค่ะ แต่คุณก็รู้ว่านีนยุ่งเรื่องงานศพของคุณพ่อ แล้ววันนี้เนี่ยก็เพิ่งกลับจากลอสแอนเจลิส สองสามวันที่ผ่านมา นีนก็คิดอยู่ตลอดว่าจะหาทางชดใช้ให้คุณยังไง"

"ผมบอกวิธีชดใช้ไปแล้ว"

หญิงสาวจ้องใบหน้าหล่อเหลาคืนบ้าง เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่คนโง่งที่จะดูไม่ออกว่าเธอกับจิรพันธ์มีความสัมพันธ์กันยังไง แต่เขาก็ยังยืนยันที่จะให้เธอชดใช้ด้วยวิธีนี้อีกอย่างนั้นหรือ

นีรนาราอาจไม่สนใจข่าวในวงสังคมหรือในวงการบันเทิง ตอนแรกเธอจึงไม่รู้ว่ามาร์คัสเป็นใคร แต่หลังจากที่เขาเสนอวิธีชดใช้ด้วยการให้เธอไปอยู่กับเขา เธอต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับเขาให้ได้มากที่สุด เธอถึงได้รู้ว่า 'มาร์คัส ชาณชนะพัทธ์' มหาเศรษฐีหนุ่มรูปงามวัยสามสิบห้าปีคนนี้เคยมีข่าว

เดินควงกับนางแบบดั่งระดับโลก และก่อนหน้านี้เขาก็เคยควงนางเอกสาว
หน้าหวานที่กำลังมาแรงอย่าง 'เนตรอัปสร' ด้วย

มาร์คส์น่าจะมิใช่หญิงมากมายรายล้อม มีสาวสวยรอให้เขาเลือกควง
ไม่เคยขาด ขนาดนางแบบระดับโลกและนางเอกละครชื่อดังก็ยังคงมาแล้ว
แล้วทำไมเขาถึงต้องการเธออีก

"แต่ที่นี่มีแฟนแล้วค่ะ"

"ผมไม่สน" ชายหนุ่มตอกกลับอย่างใจร้ายทั้งๆ ที่เธอต้องรวบรวม
ความกล้าเพื่อบอกเขา "นี่จะตกลงกับแฟนนี่ยังไง จะเลิกกันหรือให้เขา
รอ...มันเป็นปัญหาของนี่"

"นี่คุณใจร้ายมากเลยนะคะ"

"ผมให้เลขชาย ลองประเมินราคาบ้านหลังนี้แล้ว มันน่าจะขายได้ราวๆ
สามสี่ล้านเพราะบ้านไม่ได้กว้างและค่อนข้างเก่า แต่พอนินเอาบ้านไป
จำนองไว้ ก่อนที่ผมจะขายบ้านหลังนี้ก็ต้องไถ่บ้านออกมาก่อน ซึ่งหักเงิน
จากส่วนนี้แล้วก็คงเหลือใช้หนี้ให้ผมไม่เท่าไร ถ้าผมตีเป็นตัวเลขกลมๆ
ให้แบบไม่ใจร้ายกับนินเกินไปก็น่าจะสักสองล้านห้าแสน ส่วนที่เหลืออีก
เจ็ดล้านห้าแสนนี่ต้องชดใช้ด้วยการมาอยู่กับผม"

มาร์คส์แจกแจงให้ฟังโดยไม่สนใจเสียงตัดพ้อต่อว่าจากอีกคน

"ห้าปี" เขาพูดต่อ "ตกปีละหนึ่งล้านห้าแสน...ราคานี้ไม่มีใครให้นิน
ได้แล้วนะ"

นินราราทังเจ็บใจและโกรธจนน้ำตาคลอที่มาร์คส์ประเมินราคาเธอ
เหมือนซื้อผักซื้อปลาหรือไม่ก็สินค้าชิ้นหนึ่ง แต่เธอรู้ดีว่าการใช้อารมณ์
และทำให้เขาโกรธไม่เกิดประโยชน์เลย

"นินขอทำงานชดใช้ได้มั๊ยคะ หรือถ้าคุณไม่ไว้ใจให้นินไปทำงานด้วย
เพราะกลัวว่านินจะทำผิดต่อคุณเหมือนคุณพ่อ นินก็ยินดีที่จะโอนเงินให้คุณ
ทุกเดือน แล้วคุณจะคิดดอกเบี้ยเท่าไรก็ได้"

"จบปริญญาตรี เงินเดือนเริ่มต้นไม่น่าจะเกินสองหมื่น" เขายิ้มเยาะ "ต่อให้ยื่นยกเงินเดือนทั้งหมดให้ผม...สองปียังไม่ถึงหนึ่งล้านเลย แล้วผมต้องรออีกกี่ปีถึงจะได้เงินคืนทั้งหมด"

"นี่รู้แหละว่าคุณไม่ใช่คนใจร้าย"

"ผมเป็นคนใจร้าย" เขาย้ำ "โดยเฉพาะกับคนที่ทรยศและหักหลังผม!"

การพยายามบ่ายเบี่ยงหรือต่อรองของนীরนาราปลุกปั่นความโกรธขึ้นในใจมาร์คัส ทำให้ร่างสูงพุ่งเข้ามาหาเธอแล้วจับต้นแขนเธอเอาไว้ทั้งสองข้าง สร้างความเจ็บปวดให้เธอไม่น้อย

"นี่กับพ่อนินไม่ได้เป็นหนี้ผมธรรมดา แต่พ่อนินโกงเงินผมไป ที่ผมไม่ฟ้องร้องหรือประจานให้นินกับพ่อนินต้องอับอายก็ถือว่าผมใจดีมากพอแล้ว นี่นินยังคิดจะต่อรองกับผมอีกเหรอ!"

"ก็นี่ไม่อยากไปอยู่กับคุณนี่นา!"

"งั้นก็ไปขอให้แฟนนินช่วยสิ ทำทางเขาก็ดูจะรักจะหลงนินมากนี้ แค่เอ่ยปากขอร้อง...เขาคงไม่ปฏิเสธที่จะช่วยนินหรอก แต่บอกเอาไว้เลยนะว่าผมไม่ใช่นักบุญที่ใจดีกับใครพร้าเพรื่อ"

มาร์คัสกล้าทำทนายเช่นนี้เพราะรู้ว่าถึงจิริพนธ์จะเป็นถึงหัวหน้าฝ่ายขายในบริษัทแห่งหนึ่งแต่ก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร และไม่มีทางจะมีปัญญาหาเงินสิบล้านมาใช้เขาได้ภายในไม่กี่วันนี้แน่!

บทที่ 3

อาณาจักรของมาร์คัส

ในที่สุดนীরนาราก็ตกลงตามข้อเสนอของมาร์คัสด้วยความจำยอม แม้เธอจะรักจิรพันธ์ แต่ถ้าให้เลือกระหว่างเขากับการปกป้องชื่อเสียงและทำหน้าที่ซดใช้แทนบิดา ยังไงเธอก็ต้องเลือกอย่างหลัง นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่ลูกสาวอย่างเธอพอจะทำได้เพื่อตอบแทนบุญคุณท่านเป็นครั้งสุดท้าย

ชายหนุ่มให้เลขาฯ เตรียมสัญญาชดใช้ที่รัดกุมทั้งสองฝ่ายมาด้วย เมื่อต่างฝ่ายต่างเซ็นสัญญาแล้วเขาก็ให้เวลาเธอลำลาจิรพันธ์กับแม่บ้าน และเก็บของภายในเวลาครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ส่วนของใช้หรือของสำคัญอื่นๆ ในบ้านที่เธอต้องการเก็บเอาไว้เขาจะให้เธอลิสต์รายการแล้วส่งคนมาเก็บตามไปที่หลัง

แน่นอน...ที่มาร์คัสไม่ได้ให้เวลาเตรียมตัวมากเพราะเขาต้องการให้เธอกลับไปที่เกาะมันตราพร้อมกับเขาภายในเย็นนี้เลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลากับจิรพันธ์ให้เป็นที่รำคาญสายตาเขาอีก

"คุณนี่จะให้หน้าไปจริงๆ เหรอคะ"

"นี่จำเป็นต้องทำอย่างนี้จริงๆ ค่ะ"

นীরนาราให้เงินเดือนเดือนสุดท้ายและแบ่งเงินเก็บที่เธอมีติดตัว

อีกจำนวนหนึ่งให้กับกมลด้วยเพื่อให้อีกฝ่ายใช้สำหรับตั้งตัว กมลอายุเกือบสี่สิบปีแล้ว ยังไม่ได้แต่งงาน และทำงานกับครอบครัวเธอมามากกว่าสี่สิบปีจนเหมือนเป็นสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่ง เธอรู้ว่ากมลอยากฝากผีฝากไข้กับครอบครัวเธอ เพราะกมลไม่สนิทกับญาติที่ต่างจังหวัด การกลับไปอยู่ที่นั่นคงไม่สะดวกใจนัก ที่ผ่านมาเธอยินดีให้กมลอยู่ร่วมบ้านและดูแลกันเหมือนญาติ แต่ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปแล้ว เธอเองก็ยังแทบเอาตัวไม่รอด

"คุณนี่ให้หน้าไปอยู่กับคุณนี่ก็ได้นี่คะ น่าจะได้ช่วยดูแลคุณนี่ด้วย"

หญิงสาวได้แต่ฝืนยิ้มปลอบกมลทั้งน้ำตา การที่เธอต้องไปอยู่กับมาร์คัสคนเดียวก็ไม่ว่าจะต้องเจออะไรบ้าง เขาจะให้เธออยู่ในฐานะไหน และคนใจร้ายอย่างเขาไม่มีทางยอมรับการเพิ่มอีกคนแน่

อีกอย่างเธอไม่อยากให้กมลไปเห็นสภาพเธอตอนอยู่ที่นั่นเลย

"นี่ก็อยากให้นำมลไปอยู่ด้วยนะคะ แต่นำมลก็รู้ว่ามันเป็นไปได้
นี่ขอโทษนะคะ"

"งั้นถ้าคุณนี่มีปัญหาหรือต้องการคนดูแลเมื่อไหร่ก็โทรบอกหน้านะ"

"ขอบคุณคะนำมล"

มาร์คัสให้เวลากมลเตรียมตัวแค่หนึ่งวัน พรุ่งนี้ก็ต้องย้ายออกเพราะเขาจะส่งคนมาเก็บของแล้วปิดบ้าน แต่ทั้งสองคนยังไม่ทันล่ำลากันจบดี ร่วงสูงก็เดินเข้ามายื่นกอดดมองด้วยสายตาเบื่อหน่าย

"ล่ำลากันพอหรือยัง นี่ต้องไปบอกลาคนรักของนี่อีกไม่ใช่หรือ"

นীরนารัตต์สายตาไปมองร่วงสูงด้วยแววตาโกรธแค้นแต่ไม่พูดอะไรกับเขาลักคำเดียว

"นำมลไปเก็บของเถอะนะคะ นี่จะไปคุยกับพี่จี๊สักหน่อย"

กมลมองมาร์คัสครู่หนึ่ง สายตาทรงอำนาจทำให้เธอไม่กล้าขอไปอยู่บนเกาะมันตราด้วย เมื่อกมลถอดใจเดินออกจากห้องรับแขกไป ชายหนุ่มจึงเดินเข้ามาคว่ำแขนนীরนารัตต์ให้ลุกขึ้น

"ผมให้เขารอนี้อยู่หน้าบ้าน"

"นี่รู้แล้วคะ"

นীরนาระสับัดแขนออกจากมือของมาร์คัสแล้วเดินออกไป ชายหนุ่มก็ยังคงเดินตามเธอมาด้วย

"แล้วคุณจะทำนี่มาทำไมคะ"

"ล้าลาเสรีจะได้เดินทางกันเลย เราเสียเวลามากพอแล้ว" เขาบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา ใบหน้าหล่อเหลาดูหงุดหงิดตลอดเวลา "ผมบอกให้ลูกน้องยกกระเป๋าขึ้นไปที่ขึ้นรถแล้ว"

นীরนาระนั่งหนึ่งถึงสิบในใจแล้วบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ ไม่อย่างนั้นเธอคงเป็นบ้าแน่ๆ มาร์คัสทำเหมือนเธอเป็นนักโทษที่ต้องคุมตัวตลอดเวลาและต้องรีบพาไปขังไว้เพราะกลัวว่าเธอจะหนี

หญิงสาวเดินออกมาหน้าบ้าน จีรพณีย์ยืนฟังรถรอเธออยู่ด้วยท่าทางกระวนกระวายใจ

"คุณไปรอนีที่รถก็ได้คะ นีนุ้ยไม่นาน"

"ไม่" มาร์คัสปฏิเสธอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด "ผมจำเป็นต้องรู้ว่าพวกคุณคุยอะไรกัน"

"แต่นี้เป็นเรื่องส่วนตัวของนีนุ้ยคะ"

"เมื่อนีนุ้ยตอบตกลงตามข้อเสนอของผมแล้ว... เรื่องส่วนตัวของนีนุ้ยก็เป็นเรื่องส่วนตัวของผมด้วย"

"ตกลงตามข้อเสนออะไรกัน ที่เขาพูดมันหมายความว่าไง!"

จีรพณีย์ถามอย่างร้อนรนใจ เขาสังหรณ์ใจไม่ดีตั้งแต่มาร์คัสคุยกับนীরนาระตามลำพังแล้ว แถมก่อนหน้านี้ยังเห็นลูกน้องของอีกฝ่ายยกกระเป๋าเดินทางของนীরนาระมาขึ้นรถอีกต่างหาก เขาอยากบุกเข้าไปถามคนรักใจแทบขาดแต่ก็คิดว่าลูกน้องของมาร์คัสคอยกันเอาไว้ตลอดเวลา

"นีนุ้ยจะย้ายไปอยู่กับผมที่เกาะมันตราในฐานะคนของผม"

มาร์คัสเป็นคนพูด แค่ประโยคสั้นๆ นั้นก็ทำให้จิรพนธ์ทำหน้าที่เหมือนถูกค้อนปอนด์หนักๆ ทบเข้าที่ศีรษะอย่างจัง ชายหนุ่มเลื่อนสายตาไปมองนীরนาราอย่างต้องการคำอธิบาย

"นี่น! บอกพี่มาว่าเขาโกหก"

"ผมไม่มีเวลามากพอที่จะมาล้อเล่นกับคุณหรอกนะ"

"หุบปากสักทีได้มั๊ย! ผมจะคุยกับนี่น!"

"เขาพูดความจริงค่ะ" นীরนาราพูดแทรกขึ้นก่อนที่จิรพนธ์จะไว้วางยหรือแสดงความเสียใจไปมากกว่านี้ ยิ่งเขาเสียใจเธอก็ยิ่งเจ็บปวดและรู้สึกผิดต่อเขา "นี่นจะไปอยู่กับเขา"

"อะ...อะไรนะ"

"เราเลิกกันเถอะนะคะพี่จ๋า"

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน! นี่นล้อพี่เล่นไ่มั๊ย!"

"คุณพ่อโกงเงินเขาไปสิบล้าน เขาก็เลย..."

นীরนาราหยุดคำพูดเอาไว้แค่นั้น ไม่ต้องบอกจิรพนธ์ก็คงรู้ว่าเธอหมายถึงอะไร วินาทีนั้นน้ำตาของจิรพนธ์เอ่อคลอด้วยความเสียใจและเจ็บปวด หญิงสาวเองก็เจ็บไม่น้อยไปกว่าเขา

ทว่าเธอพยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้เพราะไม่อยากจะให้เขาเป็นห่วงเธออีกแล้ว

มันไม่ใช่ที่นীরนาราไม่เสียใจที่ตัดสินใจเช่นนี้ แต่หนี้สินมากมายมหาศาลก่อนนี้ครอบครัวยุเธอสร้างขึ้นมาเอง เธอไม่อยากจะเปรียบและ ไม่อยากตั้งจิรพนธ์มาเตือนด้วย ที่ผ่านมาก็ช่วยเหลือเธอมามากเกินพอแล้ว และเธอละอายแก่ใจถ้าหากจะขอร้องไห้เขารอเธอ

เธอไม่ได้ไปอยู่กับมาร์คัสแค่ห้าวันแต่อยู่นานถึงห้าปี จิรพนธ์ควรมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับผู้หญิงดีๆ สักคนที่พร้อมจะดูแลเขา ไม่ใช่ผู้หญิงที่เคยใช้ร่างกายขดใช้หนี้สินอย่างเธอ

ต่อจากนี้เธอไม่มีอะไรคู่ควรกับผู้ชายดีๆ อย่างเขาอีกแล้ว

"นี่ขอโทษนะคะ แต่พี่จี๋ลืมนั่นแหละค่ะ"

"มันบังคับนี่ใช้มัย! มันใช้เรื่องหนี้สินมาเป็นข้ออ้างเพื่อให้นินไปอยู่กับมันใช้มัย!"

"กรุณาใช้คำพูดดีๆ หน่อยนะครับ" เขมทัตที่ยืนดูสถานการณ์อยู่ห่างๆ จะปรารถนาเข้ามาจัดการจิรพจน์ที่พูดจาไม่ให้เกียรติเจ้านาย "คุณมาร์คัสไม่ใช่คนที่คุณจะมาพูดจาแบบนี้ได้"

"ไม่ต้องหรือกเขม ปล่อยให้เขาพูดไป"

มาร์คัสห้ามเสียงเรียบๆ สองมือยังซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงอย่างไม่รู้สึกรู้สา แต่สายตาคมกริบคู้้นมองจิรพจน์อย่างดูถูกเหมือนจะบอกว่าพูดไปก็เท่านั้น จิรพจน์ก็ทำได้แค่เห่าเท่านั้นเอง

"มันไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ เหรอ" จิรพจน์มองหน้านิรนาธาแต่เธอหลบตาเขา แม้จะโกรธมาร์คัสมากจนอยากจะฆ่าอีกฝ่ายให้ตาย แต่เขาก็พยายามบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ แล้วกลั่นใจต่อเอง "คุณจะไม่เหลือทางเลือกให้เราสองคนเลยหรอ ปล่อยให้เราหน่อยได้มัย แล้วผมจะพยายามหาเงินมาคืนคุณเอง"

"ผมบอกนินไปแล้วว่าถ้านินอยากขอความช่วยเหลือจากคุณผมก็อนุญาต แต่นินไม่เลือกทางนี้เอง" มาร์คัสยกไหล่เบาๆ "ถ้าคุณอยากจะช่วยนินจริงๆ ผมก็ไม่ขัดศรัทธานะ"

จิรพจน์มีความหวังจนกระทั่งได้ยินประโยคต่อมา

"คุณก็แค่ต้องหาเงินสิบล้านมาคืนผมให้ได้...ภายในวันนี้"

"นี่คุณ!"

"ถ้าไม่มีปัญญา ก็หุบปากซะ!"

จิรพจน์โกรธจนกำหมัดแน่นเมื่อถูกบีบบังคับให้จนมุม ดวงตาที่จ้องหน้ามาร์คัสวาวโรจน์ราวกับมีดวงไฟคุกรุ่น แต่อีกฝ่ายกลับไม่สะทกสะท้านใดๆ

และเยือกเย็นจนนำหมันไส้ที่สุด

"เราคงต้องเดินทางกันแล้ว ผมไม่อยากเดินทางตอนกลางคืน"

มาร์คัสตะตะต้นแขนหนีราร่าเป็นเชิงบอกให้เธอไปขึ้นรถ จีรพันธ์
โกรธจนทนไม่ไหวจึงพุ่งเข้าไปหามาร์คัสแต่ถูกเขมทัตกั้นเอาไว้ก่อน
ไม่กี่วินาทีต่อมามาร์คัสก็จับต้นแขนหญิงสาวพาเดินไปขึ้นรถ เธอหันมา
มองจีรพันธ์ทั้งน้ำตาจนเขารับรู้ได้ว่าเธอไม่ได้อยากเลือกทางนี้เลย แต่
ถูกมาร์คัสบีบบังคับทุกอย่าง

และเธอกงจำเป็นต้องเลือกเพราะไม่อยากให้เขาเดือดร้อนด้วย

ทั้งสองคนเข้าไปในรถก่อนที่ประตูรถจะปิด หลังจากนั้นเขมทัต
จึงปล่อยจีรพันธ์แล้วตามไปขึ้นรถ...ไม่นานรถยนต์คันหรูก็พุ่งออกไป
ทิ้งไว้เพียงจีรพันธ์ที่แทบทรุดตัวลงไปนั่งกับพื้นเหมือนคนสิ้นหวัง

ชายหนุ่มเสียใจจนปล่อยน้ำตาให้รินไหลอย่างไม่อาย เขาเจ็บปวด
ราวกับถูกควักดวงใจออกไป แผนอนาคตที่เคยวาดหวังไว้กับหนีราร่าว่า
อีกไม่นานจะแต่งงาน จะมีชีวิตอย่างมีความสุข จะสร้างครอบครัว และมีลูกชายลูกสาวตัวน้อยต้องฟังลงไปเฝ้าศพเพียงเพราะผู้ชายที่ชื่อมาร์คัส
คนเดียว!

มาร์คัสพาหนีรารามาที่คอนโดฯ The 61 เพนต์เฮ้าส์ราคาแพงที่เธอ
ไม่มีปัญญาได้ครอบครอง แต่เขาเชื่อมั่นไว้สำหรับเป็นที่พักชั่วคราว
เมื่อเข้ามาคุยงานในกรุงเทพฯ และบนชั้นดาดฟ้าก็เป็นสำหรับจอด ฮ.
ส่วนตัวของเขาด้วย จากนั้นก็พาเธอขึ้น ฮ. บินไปที่จุดหมายสุดท้าย

เกาะมันตราเป็นเกาะขนาดใหญ่อยู่ทางตอนใต้ของประเทศไทย
จุดหมายชายุชณะพัทธ์ตั้งอยู่บนทำเลที่ดีที่สุด สวยที่สุด และอยู่สูงที่สุด
บนเกาะแห่งนี้ สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้รอบทิศทาง ด้านหน้าติดกับ
ชายหาดสะอาดตา ด้านหลังเห็นวิวภูเขาสวย

คฤหาสน์แห่งนี้อยู่ห่างจากใจกลางเกาะซึ่งเป็นย่านเศรษฐกิจที่มีนักท่องเที่ยวพลุกพล่านและมีกาสิโนของเขาตั้งอยู่ นั่นก็เพื่อความเป็นส่วนตัว เมื่ออยู่บนเกาะนี้เขาจะเดินทางโดยรถยนต์เพราะมีถนนตัดผ่านเกือบรอบเกาะรวมทั้งหน้าคฤหาสน์ของเขาด้วย

หลายปีก่อนเกาะมันตราอาจเป็นเกาะที่ไม่ได้เจริญนัก แต่เมื่อรัฐบาลมีนโยบายเปิดเขตการปกครองพิเศษและอนุญาตให้เปิดกาสิโนบนเกาะแห่งนี้ได้ ความเจริญต่างๆ ก็พุ่งเข้ามาพร้อมกับสายฟ้าฟาด

ปัจจุบันบนเกาะมีทั้งห้างสรรพสินค้า โรงแรม กาสิโน โรงพยาบาล โรงเรียน สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และอื่นๆ เจริญทัดเทียมกับจังหวัดใหญ่ๆ ในประเทศไทย หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ

คนที่มีอิทธิพลมากที่สุดบนเกาะก็คงหนีไม่พ้น...มาร์คัส!

ก่อนหน้านี้นิรนาธาเคยศึกษาประวัติของเขาจึงพอจะรู้ว่าบางแหล่งข่าวกล่าวพูดได้ว่าเขาน่าจะถือครองที่ดินหนึ่งในสี่บนเกาะแห่งนี้ เป็นมหาเศรษฐีติดอันดับต้นๆ ในไทยและติดอันดับในเอเชีย นอกจากนี้ยังได้รับการหนุนหลังจากนักธุรกิจที่รวยติดอันดับโลกและมีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งอย่าง 'ริชาร์ด'

ถ้าใครคร่ำหวอดในวงการการพนันต้องรู้จักริชาร์ดเป็นอย่างดี เพราะเขาคือเจ้าพ่อของวงการกาสิโนที่มีแหล่งทำเงินเกือบทุกประเทศบนโลกที่ให้เสรีกับการพนัน

ก่อน ฮ. จะลงจอด นิรนาธา มองจากข้างบนก็เห็นคฤหาสน์ของมาร์คัสที่กว้างใหญ่ราวกับวัง คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวหลังใหญ่ถูกล้อมด้วยรั้วสูง ถัดจากรั้วมีต้นไม้และสนามหญ้าโดยรอบ แต่ด้านหน้าและด้านหลังจะกว้างกว่าด้านข้าง อีกทั้งยังตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับอย่างสวยงาม

นอกจากคฤหาสน์หลังใหญ่ยังมีบ้านอีกสองหลังขนานข้าง และบ้านพักคนงานอีกสองสามหลัง ทุกอย่างในอาณาจักรแห่งนี้ถูกออกแบบมาอย่างลงตัว

ด้านหน้าคฤหาสน์มีถนน และเมื่อเดินข้ามถนนไปจะเจอบ้านใต้ที่ทอดยาวลงไปสู่ชายหาด นีรนาราไม่กล้าเดาเลยว่ามาร์คัสใช้เงินไปกับที่นี่มากมายมหาศาลแค่ไหน...เงินสิบล้านบาทคงเป็นแค่เศษเงินสำหรับเขา แต่เขาก็ยังไล่เบียดกับเธอราวกับว่าถ้าขาดมันไปจะทำให้ธุรกิจเขาพังพินาศ

พอลงจาก ฮ. นีรนาราก็ถูกมาร์คัสพาเข้าไปในคฤหาสน์หลังงามันโอ้อ่า หรรษา และกว้างใหญ่จนเธอไม่มั่นใจว่าจะเดินหากันเจอ

นี่เขาอยู่ที่นี้คนเดียวจริงๆ นะหรือ

"ผมอยู่ที่นี้ในฐานะเจ้านายคนเดียว" เขาพูดราวกับอ่านความคิดของเธอออก "นี่ลุง 'ตุลา' เป็นหัวหน้าพ่อบ้านของที่นี่ นั่น 'น้ำริน' กับ 'หยาดฝน' นี่สามารถเรียกใช้ได้ตลอดเวลา"

"แล้วคนอื่นๆ ละคะ"

"เขมกับตุนนี่ก็รู้จักแล้ว ที่เหลืออีกสิบกว่าคนก็มีแต่ผู้ชาย นี่ไม่จำเป็นต้องรู้จักเป็นรายบุคคลหรอก อยู่ๆ ไปเดี๋ยวก็คู้กันไปเอง พวกเขาช่วยดูแลสวน ดูแลความเรียบร้อยของที่นี่ และคุ้มครองผม"

"ทั้งบ้านมีแต่เนีนกับน้ำรินและหยาดฝนที่เป็นผู้หญิงหรือคะ"

"เมื่อก่อนที่นี่มีแต่ผู้ชายด้วยซ้ำ แต่งานบ้านจำเป็นต้องให้ผู้หญิงมาดูแลถึงจะเรียบร้อย" มาร์คัสบอกเธอแล้วหันไปพยักหน้ากับคนงานทุกคน "ไม่มีอะไรแล้ว มึงงานอะไรก็ไปทำเถอะ"

พูดจบชายหนุ่มก็ดึงท่อนแขนเรียวเล็กเพื่อพาเธอขึ้นไปข้างบนกับเขา นีรนาราเห็นตุลาอยู่ที่นี้ด้วยก็รู้สึกอึ้งใจขึ้นเล็กน้อย เพราะทั้งสองเคยรู้จักกันมาก่อน ท่านเนีนเพื่อนรุ่นพี่ของนพินทร์และเคยเอ็นดูเธอ ถ้าไม่มีท่านอยู่ที่นี้เธอคงไม่มีที่พึ่งทางใจและคงอดกลัวไม่ได้ที่ทั้งคฤหาสน์มีแต่ผู้ชาย

น้ำรินกับหยาดฝนกำลังเป็นสาวแรกรุ่น อายุน่าจะเพิ่งสิบแปดสิบเก้าปีเท่านั้น พวกเขาไม่กลัวบ้างหรือถึงได้กล้ามาอยู่ที่นี้ทั้งๆ ที่เป็นผู้หญิงแค่สองคน

"ไม่มีผู้ชายคนไหนในบ้านนี้กล้าทำอะไรนินหรือ" มาร์คัสบอกราวกับอ่านความคิดเธอออกอีกแล้ว "รวมทั้งน้ำรินและหยาดฝนด้วย... พวกเขาเป็นสุภาพบุรุษพอ"

นীরนาราเบ้ปากเบาๆ เธอคิดในใจว่าคนที่น่ากลัวที่สุดก็คือเขาสินะ!

"ท่าทางคุณจะศัตรูเยอะนะคะ"

"ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ต้องจ้างคนมาผลัดเวรดูแลที่นี้เป็นสิบๆ คนหรือคนที่ทำธุรกิจแบบผมมันต้องมีศัตรูเยอะพอควรอยู่แล้ว" มาร์คัสขอมรับอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง แต่เขาไม่กลัวสักนิด

"นิสัยของคุณมากกว่าที่สร้างศัตรูให้คุณ"

"นี่ต้องทำใจนะ เพราะนี่ต้องอยู่กับศัตรูอย่างผมไปอีกห้าปี"

มาร์คัสยกมูมปากยิ้มเยาะคนปากดีอีกครั้ง ตอนนั้นदनพละเป็นคนยกกระเปาะขึ้นมาให้ พอมาร์คัสพยักหน้าบอกให้ออกไป บอดีการ์ดหนุ่มก็ทำตามคำสั่งและปิดประตูไว้อย่างรู้หน้าที่

ห้องนอนของมาร์คัสกว้างขวางมากทีเดียว ภายในให้บรรยากาศอบอุ่น สงบ โลงสบาย และสวยงาม มีทั้งมูมทำงาน มูมนั่งเล่น เรียบง่าย ไม่ใช่สีฉูดฉาด ไม่มีสีทอง แต่กลับดูหรูหราอย่างบอกไม่ถูก

"นี่อยู่ห้องนี้กับผม เสื้อผ้าจัดเอาไว้ในตู้ที่นี่" ชายหนุ่มออกคำสั่ง "ของใช้อื่นๆ ก็จัดไว้ตามสบาย ที่จริงผมก็เตรียมไว้ให้บางส่วนแล้ว ถ้าอยากให้คุณมาช่วยก็เรียกน้ำรินกับหยาดฝน"

"ไม่เป็นไรค่ะ นีนจัดเองได้" นীরนาราทำตัวว่าง่ายเพราะมีเรื่องอยากจะทำ "แต่นีนขออยู่ห้องอื่นได้มั๊ยคะ ปกติคุณน่าจะเป็นคนรักความเป็นส่วนตัว คุณคงไม่สะดวกถ้านีน..."

"ผมสะดวก"

"แต่นีนไม่สะดวกค่ะ ห้องก็มีเตียงเยอะตั้งเยอะทำไมนีนต้องอยู่ห้องเดียวกับคุณด้วย"

"ยังต้องให้บอกอีกหรือ" ดวงตาสีฟ้าคมกริบมองตรงมาที่เธอ "ถ้าแยกห้องกันอยู่แล้วผมอยากนอนกับนี่น ผมต้องเดินไปหาคนที่ห้อง หรือไม่กี่ต้องเรียกให้นี้นมาหา เสียอารมณ์ เสียเวลา"

"คุณมาร์คัส!"

"จัดของให้เรียบร้อยแล้วพักผ่อนซะ ผมต้องไปดูความเรียบร้อย ที่กาสิโนหน่อย หวังว่ากลับมาที่นี่จะไม่มีปัญหาอะไรนะ" ชายหนุ่มพูดตัดบท รวากับเบื้อหน้าจะทะเลาะเรื่องไร้สาระกับเธออีก

พูดจบร่างสูงก็เดินออกจากห้องไป ทิ้งให้นีรนาราได้แต่มองตามหลังเขา ด้วยสายตากรุ่นโกรธ แคว้นแรกที่เข้ามาอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้เธอก็แทบจะ ทนเขาไม่ไหวแล้ว!

บทที่ 4

ปฐมบทแห่งการชดใช้

จิรพันธ์พยายามปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติ แต่หัวใจเขาไม่ฟังคำสั่งจากสมองเลย ชายหนุ่มยังคงคิดถึงแต่เรื่องนীরนารากับมาร์คัลซ่าไปซ้ำมาไม่หยุด เขาไม่อยากเสียเธอให้มาร์คัลสัคนิด และไม่อยากให้เธอถูกผู้ชายสารเลวคนนั้นครอบครอง แต่ก็คิดหาวิธีที่จะช่วยเธอไม่ได้

ทั้งรถ ทั้งบ้าน จิรพันธ์ก็ยังไม่หมด เงินเก็บของเขาก็ไม่ถึงสามแสน จะหันหน้าไปพึ่งใครก็ไม่ได้ คนรู้จักของเขาไม่มีใครร่ำรวยถึงขนาดนั้น ญาติเขาก็ไม่มี เพื่อนก็ฐานะพอๆ กับเขา ถ้าหนัก่อนนั้นไม่เกินสองล้านเขายังพอจะคืนรนได้ แต่นี่มันสิบล้าน...เขาจะไปหาเงินมาจากที่ไหน!

"คุณนี่เป็นอะไรไปคะ วันนี้ดูไม่สนุกเลย"

เลขาฯ ของจิรพันธ์เข้ามาทักขณะที่เขากำลังนั่งดื่มอยู่คนเดียว อันที่จริงแล้วเขาไม่อยากมางานนี้ แต่ในฐานะหัวหน้าฝ่ายขายเขาจำเป็นต้องมา เพราะมีการเลี้ยงฉลองกับทีมงานโฆษณาที่ปีนี้ทำยอดขายให้กับบริษัทเพิ่มขึ้นเกือบสามสิบล้านเปอร์เซ็นต์ซึ่งส่งผลให้บริษัทเติบโตอย่างรวดเร็ว

"เปล่าหรอก ผมแค่ปวดหัวนิดหน่อย"

"คุณจีไปคุยกับคุณเนตรมั้ยคะเผื่อจะอารมณ์ดีขึ้น หนูม่ๆ ถ้าได้คุยกับสาวสวย...รับรองอารมณ์ดีขึ้นแน่ๆ ค่ะ" เลขาฯ สาวแนะนำอย่างกระเซ้าเข้าหาหย่าพร้อมมองไปทางนางเอกคนดัง

จิรพันธ์หันไปมองเนตรอัปสร นางเอกสาวดาวรุ่งพุ่งแรง พรี่เซ็นเตอร์โฆษณาสินค้าของบริษัทเขาที่มาร่วมปาร์ตี้ในคืนนี้ด้วย เขาคงอยากเข้าไปคุยกับเธอตามหน้าที่และผูกมิตรเอาไว้ถ้าไม่ติดว่าเขาเคยได้ยินข่าวว่าเธอเคยเป็นคู่คหวงของมาร์คัสจนตกเป็นข่าวด้วยกันอยู่พักหนึ่ง

ชายหนุ่มเหยียดยิ้ม ความโกรธที่มีต่อมาร์คัสทำให้เขาพานโกรธคนใกล้ชิดของมาร์คัสไปด้วย ถ้าเนตรอัปสรจับมาร์คัสไว้ได้อยู่หมัด มาร์คัสก็คงไม่มาวุ่นวายกับคนรักของเขา

"ไม่ล่ะ"

"จริงสิคะ ดิฉันก็ลืมไปว่าคุณจีมีแฟนแล้ว แถมแฟนคุณจีก็ยิ่งน่ารักมากด้วย"

คำพูดของเลขาฯ สาวเหมือนเป็นหนามยอกใจทำให้จิรพันธ์เจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว ก่อนหน้านี้นีรนาราคือแฟนของเขา คือคนรักของเขา และเขาวางแผนไว้ว่าปีหน้าจะขอเธอแต่งงาน แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อีกต่อไปเพราะเขาได้ถูกผู้ชายบ้าอำนาจอย่างมาร์คัสแย่งนีรนาราไปแล้ว

"เอ่อ...ขอโทษนะคะ"

'หวานเย็น' ผู้จัดการส่วนตัวของเนตรอัปสรพาดาราสาวเดินเข้ามาหาเขาด้วยท่าทางนอบน้อม

"หวานอยากจะพาน้องเนตรมาขอบคุณคุณจีนะคะที่ไว้ใจให้น้องเนตรต่อสัญญาเป็นพรี่เซ็นเตอร์อีกปี น้องเนตรดีใจมากเลยนะคะที่ยังได้ร่วมงานกับทีมงานของคุณจีอีก"

จิรพันธ์ฝืนยิ้มอย่างสุดความสามารถ เขาแทบทนเก็บอารมณ์ไว้ไม่ไหว สายตาที่มองเนตรอัปสรแตกต่างจากที่ผ่านมาจากทั้งสองคนรู้สึก

ได้ถึงความไร้ไมตรี

"คุณนี่เป็นอะไรหรือเปล่าคะ วันนี้ทำทางอารมณ์ไม่ดีเลย"

"เปล่าครับคุณหวาน ผมแค่ปวดหัวนิดหน่อย ตามสบายนะครับ ผมขอตัวก่อน"

ร่างสูงลุกขึ้นแล้วเดินออกไปทำให้ทั้งสามคนได้แต่มองตามหลังเขาด้วยความมุงงง โดยเฉพาะเนตรอัปสรที่ไม่พอใจแต่ยังเก็บอาการไว้ไม่อย่างนั้น จะเสียภาพลักษณ์นางเอกสาวมากความสามารถ นิสัยดี เฟรนด์ลี่ มีวินัย และวางตัวดีจนได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่ แฟนคลับ และทุกคนที่ได้ร่วมงาน แต่จะไม่ให้เธอเสียความรู้สึกได้อย่างไร...มีอย่างไหน เมินนางเอกที่มีแต่คนอยากเข้าไปใกล้อย่างเธอ!

นীরานาใช้เวลาจัดของไม่นานก่อนจะนอนพักเพราะต้องตื่นแต่เช้าแล้วไหนจะต้องมาเผชิญหน้ากับมาร์คัสที่ทำให้เธออารมณ์แปรปรวนจนเหมือนสูญเสียพลังชีวิตไปเป็นสัปดาห์อีก

หญิงสาวรีบหลับไปเกือบสองชั่วโมงจนน้ำรินมาเคาะประตูห้อง ตอนนั้นเกือบจะหนึ่งทุ่มครึ่งซึ่งเป็นเวลาดังโต๊ะอาหารเย็นของที่นี่ แต่คืนนี้มาร์คัสต้องเคลียร์งานที่กาสิโนจึงไม่มาร่วมโต๊ะอาหารด้วย

นীরานานึกขอบคุณเขาและดีใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะเธออยากเผชิญหน้ากับเขาให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และถ้าต้องเจอเขาที่โต๊ะอาหารเธอคงทานอะไรไม่ลงเป็นแน่

ห้องทานอาหารของคฤหาสน์ชาฎชนะพัทธ์ทั้งกว้างและหรูหรา โต๊ะอาหารก็ใหญ่จนสามารถนั่งทานได้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบคน แต่คืนนี้นীরานาต้องนั่งทานคนเดียว เธอยอมรับว่ามันเหงาอย่างบอกไม่ถูก และทำให้เธอต้องย้อนกลับไปนึกถึงวันที่ทานข้าวกับนพนันท์ จิรพนธ์ และกมล

แม้ที่บ้านเธอจะไม่มีห้องทานอาหารหรูๆ แต่เธอก็มีความสุขมากกว่านี้

"อาหารไม่อร่อยหรือครับคุณนี่"

ตุลาถามเมื่อเห็นหญิงสาวรวบซ้อนส้มเอาไว้แล้วหยิบน้ำขึ้นมามีดื่ม
ทั้งๆ ที่เพิ่งทานไปได้ไม่กี่คำ

"อร่อยค่ะ แต่นี่ไม่หิว"

หญิงสาวฝืนยิ้มให้กับพ่อบ้านสูงวัย แต่ถ้าให้นั่งทานอาหารต่อเธอ
คงได้ทานข้าวคลุกน้ำตา เพราะความเงิบเหงาในคฤหาสน์สุดหรูทำ
นี่ถึงบ้านหลังเล็กที่แสนอบอุ่นของตัวเอง

"ลุงตุลย์ไม่ต้องเรียกนี่ว่าคุณนี่หรือค่ะ เรียกหนูนี่เหมือนเดิม
ดีกว่านะคะ"

"ไม่ได้หรือครับ ถ้าลุงเรียกคุณนี่อย่างนั้นคุณมาร์คัสคงตำหนิลุงแยะ"

"อะไรๆ ก็คุณมาร์คัส" เธอถอนหายใจ "งั้นนี่ขึ้นข้างบนก่อนก็แล้วกัน
นะคะ"

"ครับ ถ้ามีอะไรจะใช้ก็เรียกน้ำรินหรือหยาดฝนไปช่วยนะคะ"

"ค่ะลุงตุลย์"

นীরนารากลับขึ้นห้องแล้วอาบน้ำ หญิงสาวไม่รู้ว่ามาร์คัสจะกลับ
เมื่อไหร่ แต่เธอตั้งใจว่าแต่งตัวเสร็จก็จะเข้านอน ไม่เจอเขาก็ดีเหมือนกัน
จะได้ไม่ต้องคุยกันให้อารมณ์ขุ่นมัว

น้ำเย็นๆ ที่ซิโลมลงบนผิวหนังเรียกความสดชื่นได้บ้าง แต่จิตใจ
ยังไม่คลายความเศร้า นীরนารายังทำใจไม่ได้กับการสูญเสียพนันที่
ต้องเลิกกับจिरพนธ์ และต้องมาอยู่ที่นี้เพื่อชดใช้ให้มาร์คัส

นี่... เข้มแข็งหน่อย

ร่างบางบอกกับตัวเองเพื่อสร้างกำลังใจ เธอปิดน้ำก่อนจะเช็ดตัว
แล้วคว้าเสื้อคลุมอาบน้ำมาสวม หลังจากนั้นจึงเดินออกจากห้องไปหยิบ
เสื้อผ้าในตู้ แต่ยังไม่ทันได้สวมชุดใดๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นก่อน

นীরนาราแทบจะหยุดหายใจเมื่อเห็นว่าคนที่โทรมาคือจिरพนธ์

หญิงสาวลึกลับใจอยู่ครู่หนึ่งแต่สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจกอดรับสาย แม้เธอจะเป็นคนบอกเลิกตัวเอง แต่ก็ยังผูกพันและเป็นห่วงความรู้สึกเขามาก ไม่รู้ว่าเขาจะเป็นยังไงเมื่อเธอเลือกเดินทางนี้

"สวัสดิ์ค่ะพี่จี"

"นี่..." เสียงของจิรพันธ์เศร้าหมองจนทำให้เธอเศร้าไปด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนทั้งสองคนยังมีความสุขอยู่แท้ๆ แต่วันนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเธอและเขา "นี่เป็นยังไงบ้าง เขาทำอะไรนีนหรือเปล่า"

"นี่สบายดีค่ะ เขาไม่ได้ทำอะไรนีนหรืออก แล้วพี่จีเป็นยังไงบ้างคะ" นีรนาราแข็งใจตอบไปด้วยน้ำเสียงปกติทั้งๆ ที่เธออยากร้องไห้ แต่เธอไม่อยากอ่อนแอจนเขาไม่สบายใจไปด้วย

แต่จีรพันธ์ก็คงเจ็บปวดและเป็นห่วงเธอมากพอแล้ว

"พี่คิดถึงนีน... นีนกลับมาได้มั๊ย"

นีรนาราแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ไม่ใช่เธอไม่อยากกลับไป ไม่ใช่เธออยากอยู่ที่นี้ แต่มันไม่มีหนทางอื่นแล้วจริงๆ เธอไม่อาจหนีการชดใช้แล้วคนอย่างมาร์คัสก็คงไม่มีทางปล่อยเธอไปแน่

"พี่จีตัดใจจากนีนเถอะนะคะ เราจบกันแค่นี้เถอะ"

"นีนไม่เคยรักพี่บ้างเลยหรือ ทำไมนีนพูดมันออกมาย่างๆ แบบนี้"

นีรนาราอยากระบายความรู้สึกที่กำลังอัดแน่นอยู่ในใจให้จิรพันธ์รับรู้ว่ามันไม่ง่ายเลยที่เธอเป็นฝ่ายบอกเลิก แต่เธอไม่อยากทำร้ายเขา ไม่อยากเอาเปรียบเขา และไม่ยอมให้เขาต้องรออย่างไร้ความหวัง หรือต่อให้เขารอเธอ พอครบห้าปีแล้วเธอก็กลับไปหาเขา... เขาจะรับได้จริงๆ หรือ

จิรพันธ์จะไม่รู้สึกอะไรเลยหรือสิ่งที่ตลอดเวลาห้าปีเขารับรู้มาตลอดว่าเธออยู่กับมาร์คัสในฐานะอะไร แล้วมาร์คัสทำอะไรกับเธอบ้าง หญิงสาวไม่อยากให้เขารู้สึกแย่กับเธอ อย่างน้อยเลิกกันไปตอนนี้ทั้งสองคนก็ยังมีแต่ความทรงจำที่งดงามและความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อกัน

"นีน..."

"นีนรักพี่จึ้นนะคะ" นีรนาราร้องไห้แต่เธอพยายามกลั้นเสียงสะอื้นไว้
"นีนถึงอยากให้เราจบกันด้วยดี"

"แค่นี้ก็พอแล้วนีน แค่นี้พี่รู้ว่านีนก็รักพี่...แค่นี้ก็พอแล้วจริงๆ" น้ำเสียง
ของจิรพันธ์ฟังดูมีความหวังขึ้นมา "พี่จะหาทางช่วยนีนให้เร็วที่สุด
ถ้าพี่หาเงินไปให้เขาได้ นีนก็จะเป็นอิสระ"

ชายหนุ่มยิ้มอย่างหนักแน่น นีรนาราได้แต่หลับตาลงแล้วปล่อยน้ำตา
ให้รินไหล ยิ่งจิรพันธ์พยายามทำเพื่อเธอมากเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกผิด
กับเขามากขึ้นเท่านั้น เพราะเธอมองไม่เห็นหนทางเลย

สุดท้ายแล้วเธอก็เป็นภาระให้จิรพันธ์ต้องลำบากอีกจนได้

"พี่จึ้นอย่าพยายามเลยนะคะ นีนไม่อยากให้พี่จึ้นต้องลำบาก"

"พี่ไม่ลำบากอะไรเลย นีนต่างหากที่ต้องดูแลตัวเองดีจึ้น"

"พี่จึ้นก็ดูแลตัวเองด้วยนะคะ"

ตอนนั้นเอง! น้ำเสียงห่วงใยที่นีรนารามีต่อจิรพันธ์ทำให้คนที่กำลัง
เปิดประตูเข้ามาในห้องอย่างเงิบๆ ถึงกับชะงักมือเท้า ความกรุ่นโกรธ
ปรากฏขึ้นในดวงตาสีฟ้าคมกริบคู่นั้นทันที

มืออย่างที่ไหน...เข้ามาอยู่ในบ้านเขาวันแรกก็โทรคุยกับคนรักเก่าทั้งๆ
ที่เธอก็รู้ว่าต้องมาอยู่กับเขาในฐานะอะไร หรือคิดว่าคนอย่างเขาใจกว้างมาก
ถึงขนาดจะยอมให้ผู้หญิงร่วมกับคนอื่น

"ใครโทรมา"

ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบเย็นซาขณะเดินเข้าไปหา
ร่างบาง เธอสะดุ้งตกใจ ปากพึมพำบอกลาอีกฝ่ายแล้วรีบกดตัดสาย
ก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับเขา

"นีนเป็นคนโทรหาพี่จึ้นเองคะ"

คำตอบของหญิงสาวยิ่งทำให้มาร์คัสโกรธ เขารู้สึกได้ว่าเธอกำลัง

ทำทนายเขาและต่อต้านเขาด้วยวิธีของเด็ก 'ดื้อเงียบ' แต่อย่าคิดว่าเขาจะยอมอ่อนข้อหรือเอาอกเอาใจเธอเหมือนคนอื่น ไม่มีทาง!

"ต่อจากนี้ไป...ผมไม่อนุญาตให้นินยุ่งเกี่ยวหรือติดต่อกับผู้ชายคนไหนโดยไม่จำเป็น" มาร์คส์ออกคำสั่งทันที เพราะมันเป็นสิ่งที่เขาถนัดและทำจนชินชาแล้ว "ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้รักนินและเราไม่ได้แต่งงานกัน แต่...ผมก็ไม่ชอบใช้ผู้หญิงร่วมกับใคร หวังว่านินคงจะเข้าใจนะ"

"นินไม่มีอิสระแม้แต่จะติดต่อกับใครเลยเธอคะ" นีรณาราย้อนถามขณะพยายามเก็บความกรุ่นโกรธเอาไว้เต็มที่ มาร์คส์เผด็จการกับเธอมากเกินไป นีเขาจะบีบบังคับเธอทุกอย่างเลยหรือ

หญิงสาวเข้าใจดีว่าเขาโกรธมากที่ถูกบิดาเธอโกงเงินไปถึงสิบล้านแล้วครอบครัวเธอก็ไม่มีทรัพย์สินอะไรที่มากพอจะชดใช้ให้เขาได้ เขาถึงต้องมารีดไถเอาจากเธอ

แต่...งานศพบิดาเธอเพิ่งสิ้นสุดลงวันนี้ เขาไปรับเธอมาอยู่ด้วยทันที โดยที่ไม่ให้เวลาเธอได้ทำใจเลยสักนิด แค่นี้เธอก็เจ็บปวดมากพออยู่แล้ว เขายังจะบังคับไม่ให้เธอติดต่อใครอีกหรือ

"นินจะติดต่อใครก็ได้แต่ต้องไม่ใช่ผู้ชายที่ผมไม่เห็นชอบด้วย โดยเฉพาะแฟนเก่าของนิน" มาร์คส์สั่งอย่างวางอำนาจ "นินอาจจะไม่แคร์ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายสองคนพร้อมกัน แต่ผมแคร์!"

เพียะ!

คำพูดหยาบคายที่หลุดออกจากปากของชายหนุ่มทำให้นีรณาร่าไม่ลังเลที่จะตบหน้าเขาทั้งๆ ที่พยายามใจเย็นแล้วบอกตัวเองให้ทำใจทนผู้ชายอย่างเขาให้ได้ แต่เขาก็ร้ายกาจกับเธอเหลือเกิน

หมับ!

หญิงสาวได้รับการตอบแทนจากมาร์คส์อย่างสาสมเช่นกัน ชายหนุ่มตรงเข้ามากระซากร่างบางเข้าสู่อ้อมแขน และไวกว่าความคิด...ริมฝีปาก

ร้อนจัดตรงเข้ามาจนฉวยริมฝีปากของเธอไปในทันที

นীরนาราเบิกตากว้างด้วยความตกใจ แม้จะไม่ใช้จุ่มพิตครั้งแรก แต่เธอก็ไม่เคยถูกฉวยริมฝีปากรุนแรงและอุกอาจเช่นนี้มาก่อนเลย ฉวยร้อนอ่อนโยนกับเธอเสมอ หากเธอบ้ายเบี่ยงหรือไม่เต็มใจเขาก็ไม่มีทางทำอะไรเธออย่างเด็ดขาด ช่างแตกต่างกับสิ่งที่มาร์คัสกำลังทำราวฟ้ากับเหว

ร่างสูงใช้มือข้างหนึ่งประคองใบหน้าอ่อนหวานไว้ไม่ให้เธอหลบหนี การคุกคามนี้ได้ อีกมือก็กดรัดตัวเธอเอาไว้แน่นจนร่างกายเขาและเธอขยับเข้าหากันในระยะอันตรายที่สุด

นীরนาราพยายามยกมือดันแผ่นอกกว้างเพื่อให้มาร์คัสปล่อยเธอเป็นอิสระ แต่ยิ่งผลักไสเขาก็ยิ่งเข้าหา ยิ่งพยายามปฏิเสธเขาก็ยิ่งสัมผัสเธอแนบแน่นมากขึ้น ชายหนุ่มไม่เพียงแต่จูบเธอด้วยการใช้ริมฝีปากแต่กั้นธรรมชาติแต่เรียวลิ้นร้อนของเขายังรูดล้าเข้ามาในโพรงปากเธอด้วย

มาร์คัสจูบเธออย่างลึกซึ้งและเสาะแสวงหาความหวานภายในปากเธอ ทำให้เธอถึงกับรับมือไม่ถูก ร่างกายหญิงสาวสะบัดร้อนสะบัดหนาวราวกับคนเป็นไข้ หัวใจเธอเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่นและขลาดกลัวในเวลาเดียวกัน ร่างกายสัมผัสได้ถึงภยันตรายที่จะเกิดขึ้นจึงพยายามถอยหนี แต่เขาก็กลับไม่คิดจะปล่อยเธอแม้สักวินาทีเดียว ต่อให้เธอแทบจะขาดอากาศหายใจในอ้อมกอดเขาแล้วก็ตาม

ประสบการณ์ในสนามรักอันโหดโชนทำให้มาร์คัสรู้ว่าร่างในอ้อมแขนเขาไม่มีสิ่งใดปิดกั้นอยู่อีกเลยนอกจากเสื้อคลุมอาบน้ำที่ง่ายต่อการถอดเพียงแค่อึดใจของเขาก็ถูกปลุกขึ้นจนมันแข็งขึ้นและคืบแน่นอยู่ภายใต้กางเกงสีดำที่เขาสวมอยู่... แต่เขาใช้ปลายนิ้วกระตุกนิดเดียวร่างของเธอจะเปล่าเปลือยทันที ชายหนุ่มร้อนรุ่มไปทั้งกายราวกับว่าเขาไม่ได้แต่ต้องผู้หญิงมานานนับปี ทั้งๆ ที่เรื่องแบบนี้เขาไม่เคยต้องอดอยากปากแห้งเลย แต่นীরนารามีอิทธิพลอย่างเหลือล้นจนเขาไม่อยากจะเชื่อ เธอปลุกปั่นความ

ต้องการของเขาได้มากมายมหาศาลเพียงแค่เขาจินตนาการถึงร่างกาย
เปล่าเปลือยของเธอ

กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ติดอยู่บนผ้าผืนนั้นคอยรบกวนหัวใจมาร์คัสทุกคำคืน
ชายหนุ่มไม่เคยได้กลิ่นแบบนี้จากผู้หญิงคนไหนมาก่อน เขาเคยอยากรู้ว่า
นীরนาราใช้น้ำหอมกลิ่นไหน กระทั่งตอนนี้เขารู้แล้วว่ากลิ่นนั้นไม่ใช่กลิ่นน้ำหอม
แต่เป็นกลิ่นกายของเธอต่างหาก...กลิ่นที่ทั้งหอม ทั้งหวาน และเย้ายวน

"อย่างนะ! หยุดนะคุณมาร์คัส!"

นীরนาร้องห้ามเมื่อคนตัวสูงลากริมฝีปากจูบต่ำลงมาที่ซอกคอ
ฝ่ามือร้อนของเขากำลังซุกซนไปบนร่างกายเธอไม่หยุด เขาเลื่อนมันไป
บนแผ่นหลังเธอ ไล่ไปตามแนวกระดูกสันหลังอย่างเชื่องช้า แม้จะมีเสื้อคลุม
อาบน้ำขวางอยู่แต่เธอก็กลับปั่นป่วนราวกับเขาสัมผัสผิวเนื้อเธอโดยตรง

ไม่เพียงเท่านั้น ชายหนุ่มยังรั้งให้เธอขยับเข้าไปแนบชิดกับร่างกาย
สูงใหญ่ ต่อให้มือเสื้อผ้าขวางอยู่แต่เธอก็รับรู้ได้ถึงตัวตนของเขา หาก
เธอไม่รีบห้าม เขาคงเลื่อนมือเข้ามาในเสื้อคลุมอาบน้ำเป็นแน่ แต่มัน
ยากเหลือเกินที่จะให้มาร์คัสหยุดในเวลานี้เพราะเขากำลังเปลี่ยนผิวเนื้อ
ที่เย็นเยียบจากการอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ ให้ร้อนระอุขึ้น และกลิ่นหอมอ่อนๆ
ที่เป็นกลิ่นกายเธอผสมกับกลิ่นสบู่ที่ช่างเย้ายวนใจเสียจริง

ตัวตนของมาร์คัสที่ถูกปลุกขึ้นตั้งแต่วินาทีแรกที่จุมพิตนীরนารา
ทำให้เขาปวดร้าวและร้อนรุ่มไปหมดจนอยากจับเธอโยนลงไปกับเตียงแล้ว
กระโจนเข้าไปใส่เธออย่างบ้าคลั่งให้สมกับที่เขาต้องรอเธอมาหลายวัน ทว่า
ในจังหวะที่เขากำลังเคลิบเคลิ้มเธอก็เบี่ยงหน้าหนีแล้วใช้ทั้งแขนทั้งสอง
ดันเขาไว้

"คุณมาร์คัส!"

นীরนาราเรียกเสียงแข็ง ดวงตากลมโตคู่งามที่จ้องมาทำให้ชายหนุ่ม
ต้องเงยหน้าขึ้นสบตาเธอ สิบปีมาแล้วที่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าขัดใจ

หรือปฏิเสธเขาเช่นนี้ เพียงแค่สบตากันผู้หญิงทุกคนก็แทบจะคลานขึ้นไป
รอเขาบนเตียงโดยไม่ต้องบอกแล้ว แต่เธอเป็นบ้าอะไร!

ผู้หญิงคนนี้อยู่ในฐานะที่สามารถปฏิเสธเขาได้อย่างนั้นหรือ

"จิตใจคุณทำด้วยอะไรหรือคะ พ่อเนิ่นเพิ่งเสียไปไม่กี่วัน คุณก็คิดจะ
ทำเรื่องอย่างว่ากับเนิ่นเลยหรือ"

นীরรำน้ำตาไหลพรากในวินาทีนั้น แม้จะรู้ตั้งแต่แรกว่าตัวเองมาอยู่กับ
ผู้ทรงอิทธิพลที่แสนเอาแต่ใจและนิสัยร้ายกาจอย่างมาร์คัสในฐานะอะไร
แต่เธอก็ไม่คิดเลยว่าเขาจะ 'รีดไถ' มันจากเธอจริงๆ ที่...บิดาเธอเพิ่งเสียไปได้
ไม่ถึงห้าวัน เขาจะไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยหรือ

"อีกสามวัน" มาร์คัสเหยียดยิ้ม น้ำตาเธอไม่ได้ทำให้เขารู้สึกสงสาร
หรือเห็นใจเลยสักนิด "ผมให้เวลานั้นไว้ทุกซ์อีกสามวัน...แล้วหลังจากนั้น
อย่ามาหาว่าผมใจร้ายก็แล้วกัน!"

มาร์คัสผลักหญิงสาวออกจากแผ่นอกกว้างจนร่างบางเซ่อออกไป
หนึ่งก้าว เขาจ้องหน้าเธออย่างไม่พอใจก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำเพื่อให้
น้ำเย็นๆ ชำระร่างกายและดับความร้อนรุ่มที่อยู่ภายใน
ปิ้ง!

เสียงปิดประตูห้องน้ำดังสนั่นบอกความไม่พอใจได้เป็นอย่างดี นীরร่า
หอบหายใจด้วยความเหนื่อยล้ากับการต่อสู้กับมาร์คัสซึ่งมันไม่ใช่เรื่องง่าย
แต่เธอก็โล่งใจที่วันนี้เอาตัวรอดจากเขาได้

ทว่าอีกสามวันต่อจากนี้แล้ว...เธอจะหนีเขาได้ยังไง!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)